

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

4 820230 060041 >

Дуглас не приховує, що освідчився «посеред явно не романтичної розмови: Камала в ресторани саме обирала, що поїсти на вечерю».

Фото із сайту theson.com

Діти чоловіка називають майбутню президентку США не Камала, а – Мамала!

● **НА ПЕРШИХ РОЛЯХ** Кохання 59-річних Камали Гарріс і Дугласа Емхоффа розпочалося... з побачення «наосліп»

Зіркове почуття = на с. 8 >>>

Фото з архіву Любові ОМЕЛЯНЧУК

Вдова Героя: «Від мене залишилася половинка... Як жити із цим болем?»

● **НЕЗАГОЙНА РАНА**

Волинянин Микола Омелянчук був на заробітках в Іспанії, але, коли почалося повномасштабне російське вторгнення, повернувся в Україну, щоб віддати своє життя за її Незалежність

Микола і Любов побралися з великого кохання й вірили, що все в них буде добре, та безжалісні росіяни зруйнували всі їхні плани й сподівання.

Фото з архіву Катерини ЗВІЖУК

Історія невимовного болю = на с. 2 = 3 >>>

«Коли відчуєш, що не можете одне без одного, тоді – це кохання. А якщо можете – то ще треба шукати!»

● **КОХАННЮ ВСІ ВІКИ ПІДВЛАДНІ!**

Роман баби Марії та діда Віктора зі звільненого Мощуна під Києвом

Війна знищила їхні будинки (живуть тепер у колишній сауні), але тільки зміцнила почуття.

Репортаж із дому, в якому живе любов, = на с. 9 >>>

Фото із сайту yatebeviyna.org

Чому на дружину Лукашенка кажуть «дама з коровою»

● **ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ!** Таємниці особистого життя білоруського диктатора

Фотоколаж volyn.com.ua

«Ось так треба доїти... росію».

Подробиці – на с. 11 >>>

Фото Саїда ІСМАїЛОВА, фонд «Повернись живим».

«Ти металом зціли наші рани,
Бо ми – люди, ми – Люди-Титани!»
(Kozak System).

«Мамо, тату, він наступив на міну, і йому відірвало руку і ногу...»

• ДО СЛІЗ

Ця історія – про солдата, якому вдалося повернутися додому після війни у В'єтнамі. Він зателефонував рідним із Сан-Франциско

Росаріо ГОМЕС, оповідання «Безумовна любов»
із книги «100 промінчиків світла. Притчі на щодень»
(Львів, видавництво «Свічадо»)

Мамо, тату, я повертаюся додому, але хочу попросити вас про послугу: я беру з собою друга і хотів би, щоб він залишився з нами.

– Звичайно, – відповіли вони, – нам було б приємно з ним познайомитись.

– Але ви маєте дещо про нього знати, – продовжував син, – його було поранено на війні. Він наступив на міну, і йому відірвало руку і ногу. Тож немає куди йти, і я хочу, щоб він жив у нас вдома.

– Мені дуже його шкода, синку. Ми можемо знайти якесь місце, де він міг би жити.

– Ні, мамо й тату, я хочу, щоб мій товариш жив із нами.

– Сину, – сказав йому батько, – ти не знаєш, про що просиш. Така фізично обмежена людина може бути великим тягарем. У нас – своє життя, і ми не можемо дозволити, щоб така подія, як ця, втрутилася у його плін. Гадаю, тобі потрібно повернутися додому і забути про цю людину. Він знайде якийсь спосіб, щоб жити самому.

У цей момент син поклав слухавку.

... Батьки більше про нього не чули, а через декілька днів вони отримали телефонний дзвінок із поліції Сан-Франциско. Їхній син загинув, упавши з високої будівлі, так їм сказали. Поліція вважала це самогубством. Розбиті цією новиною батьки полетіли в Сан-Франциско, і їх відвезли в міський морг, щоб вони опізнали сина.

Батьки це зробили, але, на свій жах, дізналися про таке, чого ще не знали: в їхнього сина була тільки одна рука й одна нога.

Невідомий автор.

***

Батьки цього солдата схожі на багатьох із нас. Нам дуже легко любити фізично красивих та доглянутих людей, однак ми уникаємо тих, які викликають у нас почуття незручності або тих, які завдають комусь клопотів.

Ми волимо триматися осторонь від тих, які мають не дуже здоровий вигляд, не є такими красивими чи розумними, якими вважаємо себе.

Дай Боже, щоб ми були здатні приймати інших людей такими, якими вони є. Дай Боже нам зрозуміти тих осіб, що відрізняються від нас.

Вдова героя: «Від мене залишилася половинка... Як жити із цим болем?»

• НЕЗАГОЙНА РАНА

Миколу Омелянчука, який проживав у волинському селі Буцинь Ковельського району і працював далекобійником, повномасштабна війна застала в Іспанії.

– Міг би й не їхати з-за кордону в Україну, – пригадує ті дні вдова Героя – Любов.

– А він у телефонній розмові відразу сказав мені:

«Я не можу тут залишатися – вертаюся додому». 7 березня чоловік був уже в Буцині, а 8-го – у військкоматі... Воював боєць майже півтора року. Життя його обірвалося торік – 22 листопада

Улюблене фото жінки, коли вони з чоловіком були ще такі молоді.

Катерина ЗУБЧУК

«БАГАТСТВА НЕ МАЛИ НІ МИКОЛА, НІ Я. ЗАТЕ В НАС БУЛА МОЛОДІСТЬ»

Для подружжя Любові й Миколи Омелянчуків рідним став Буцинь, що на Старовижівщині. Жінка працює в аптеці місцевої амбулаторії, де ми й зустрілися. Та, як з'ясувалося в розмові із вдовою бійця, це село з'явилося у їхній долі завдяки випадку.

– Я родом із Львівщини, – розповідає вона. – Вчилася в Житомирському фармацевтичному училищі, а на роботу приїхала за направленням на Волинь. Працювала на Горохівщині. Але обставини склалися так, що мене послали на три місяці в Щедрогір на Ратнівщині, звідки родом мій Микола, – треба було підмінити там аптекарку, поки вона вийде з відпустки по догляду за дитиною.

А виявилось, що... за своєю долею, за своєю любов'ю їхала Люба. Бо якраз у цей час її майбутній чоловік, який служив строкову в десантних військах у Німеччині, був у відпустці. Тоді вони й познайомилися. Цілий рік листувалися, а коли Микола відслужив, то приїхав додому, й вони одружилися. 30 січня 1988 року було їхнє весілля. Відгуляли його на Львівщині.

Зима, мороз та ще й – високо-сний рік! Але ніщо не лякало молодят. І сьогодні жінка каже:

– Побралися ми з великої любові й вірили, що все в нас буде добре. Багатства не мали ні Микола, ні я. Зате в нас була молодість, ми – ровесники (обом – по двадцять), тож розуміли одне одного. І справді все складалося добре.

Чотири роки жили в Німеччині, бо Микола залишився на понадстрокову службу. Місце народження нашого первістка, сина

Тимофія, – місто Веймар, де стояла військова частина. А в 1992-му, через рік, як розпався Союз, її вивели з Німеччини. Другий син, Богдан, народився вже у Буцині. Як і третій – Ілля.

А що вибрали для проживання Буцинь, то просто на початку 1990-х років, коли купити житло було важко, якраз тут Омелянчу-

гав – стараннями працюючого чоловіка обживалися на новому місці. Завжди хазяйство чимале тримали. Землю брали в оренду – бувало, півтора гектара картоплі садили. У нас свій трактор був, то Микола ще й односельцям допомагав обробляти городи. Люди знають його доброту.

“ **Микола казав, мовляв, віддам усі гроші, які тут виплачують, якщо хтось так заздрить (не без того – є й такі люди), ще й додам, аби тільки замінили мене.**

кам трапився підходящий варіант. Придбали стареньку хатину, в якій і жили, поки не збудували нову. З приводу того, як непросто було молодій сім'ї, в жінки такий спогад:

– Виручили на перших порах якісь свої заощадження, а також те, що, поки жили в Німеччині, чоловік пригнав додому декілька «Жигулів», які там були дешеві. Це ж був час сумнозвісного бартеру, коли в людей не було грошей, оскільки продукцією, яку вони виробляли, розраховувалися з ними. Тож за одну машину виміняли хатину в Буцині, за другу – цеглу на новий будинок, за третю – меблі для нього. Коли ми повернулися з Німеччини, частину, в якій служив Микола, розформували, – він пішов працювати в міліцію. Був одним годувальником у сім'ї (я сиділа вдома з трьома дітьми, аж поки найменшому не виповнилося шість літ). Тож у вихідні ще й підробляв: як і багато хто в ті роки, до Бреста м'ясо на продаж возив. Нам же ніхто не допома-

«ТИ ДО МЕНЕ ТРИ ДНІ НЕ ДЗВОНИ, БО Я БУДУ ПОЗА ЗОНОЮ»

У 2007 році Микола Омелянчук вийшов на пенсію й став далекобійником. Коли почалася АТО, він хотів іти у військо, але його не взяли на службу за станом здоров'я. Але у 2022-му вже жодної комісії не проходив, хоч, за словами дружини, якби пішов на медогляд, то був би комісований, оскільки мав цукровий діабет, високий тиск. І взагалі, судячи з почуття, все могло скластися зовсім по-іншому. Адже чоловіка-далекобійника повномасштабна війна застала в Іспанії.

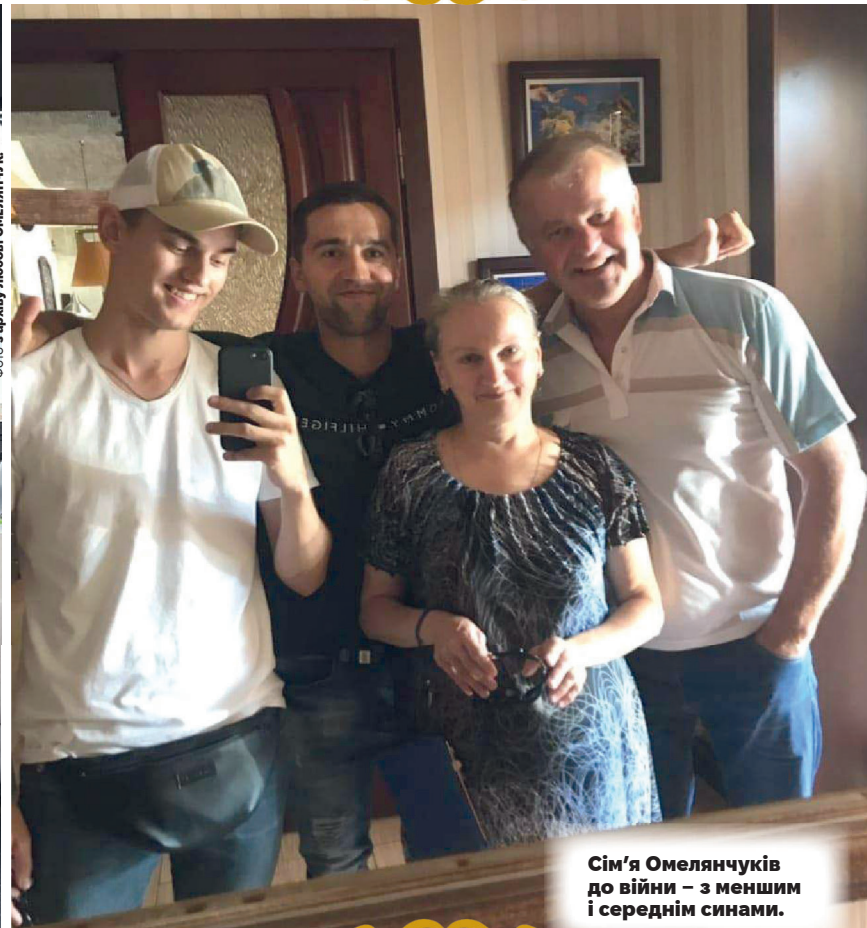
– Міг би й не їхати з-за кордону в Україну, – пригадує ті дні вдова Героя Любов Омелянчук. – А він у телефонній розмові відразу сказав мені: «Я не можу тут залишатися – вертаюся додому». 7 березня Микола був уже в Буцині, а 8-го – у військкоматі. Разом із нашим сусідом, кумом Володимиром Гочачком, з яким і в Німеччині свого часу служив, вони самі пішли за повістками. Двадцять місяців був чоловік на війні. За цей час двічі приїжджав у відпустку – десять днів давали, але ж половину забирала дорога. Влітку 2022-го за тих п'ять днів з синами привезли дров, порізали їх, порубали, поклали, щоб я взимку мала готові. Тепер дивлюся на знімки, зроблені під час коротких зустрічей, і пригадую, як то було....

Микола Омелянчук – за кермом свого «бойового» автобуса.

Фото з архіву Любові Омелянчук

Сім'я Омелянчуків до війни – з меншим і середнім синами.

Тепер зустрітисся можна тільки на могилі.

Фото Катерини Зубчук

чей, і пригадую, як то було...

Тоді жінка й не думала, що настане справді чорний день, коли вона одержить офіційне сповіщення: командир 1-го автомобільного відділення 1-го автомобільного взводу автомобільної роти перевезення окремого батальйону логістики, сержант Микола Омелянчук загинув 22 листопада 2023 року під час виконання бойового завдання біля села Роботине Запорізької області.

– Спочатку, – каже вдова, – чоловік зі своєї підрозділом був на Житомирщині, згодом – на Полтавщині. А вже в останній свій рік – на Донеччині, Запоріжжі. Про військові будні він нічого не розповідав. Знала тільки, що перш фурую возив зброю. А потім став водієм великого – на вісімдесят, а може, й більше чоловік – автобуса, яким возив бійців на позиції, евакуював поранених, загинув. Про те, як йому непросто на передовій, теж не говорив. Іноді все ж проривався сум за сім'єю, бажання повернутися додому: мовляв, віддам усі гроші, які тут виплачують, якщо хтось так заздрить (не без того – є й такі люди), ще й додаю, аби тільки замінили мене.

Остання їхня розмова була 21

листопада. Микола зателефонував і сказав дружині: «Ти до мене три дні не дзвони, бо я буду поза зоною». А наступного дня, як жінка тепер знає, вони поїхали на завдання, під час виконання якого чоловік загинув. Любов Омелянчук каже:

– Я ж чекала три дні – так, як Микола мене налаштував. 25 листопада мені подзвонив син Тимофій і сказав, що батька вже нема (йому хтось із побратимів чоловіка про це повідомив). Тоді я почала телефонувати у військову частину, але нічого не добила й поїхала у військкомат. Там теж сказали, що «нічого не знаємо». Тож у мене була ще надія, що сталася якась помилка. Цю надію розвіяв дзвінок кума – Володимира Гочачка. А згодом – і офіційне сповіщення про загибель Миколи, яке принесли представники військкомату.

«МОЄ ЖИТТЯ ПОДІЛИЛОСЯ НА «ДО» І «ПІСЛЯ» ЗАГИБЕЛІ КОХАНОГО»

Уже як провели Героя Омелянчука в останню путь, вдові, за її словами, жінки з Дубової розповіли, а їм, певно, – чоловіки чи сини, які служили з Миколою, що він не

мав бути на тому, останньому для нього, бойовому завданні.

– Зазвичай, мій чоловік як дуже професійний водій (з таким автотобусом-велетнем, на якому він їздив, не кожен впорається) виконував суто свої обов'язки, – каже вдова. – А цього разу сталося так, що він підмінив молодого бійця, котрий тільки-но повернувся з наряду і якого знову посилали на чергування – забрати вбитих, поранених.

Пошкодувавши його, сказав: «Сьогодні я за тебе піду, а колись ти мене заміниш» (не знаю, як того хлопця звати, відомо тільки, що він – із Облап). Микола виніс усіх поранених, загинув, а сам не встиг сховатися – дрон влучив у нього, нога була поранена: видно, артерію пошкодило – стік кров'ю. Якщо є любов до ближнього, то це – вона, коли людина віддає життя заради інших.

Про те, як збиралися йти того дня на завдання, – одягалися, жартували, розповідає відео, яке вдові надіслав друг Миколи – Геннадій (Геша) – разом із іншими його речами. Вони жили в одній кімнаті, їхні ліжка стояли поряд. Жінці до-

роге кожне слово, почуте від Геннадія, адже він бачив останні миті життя її чоловіка...

Вдові особливо приємно, що петиція про присвоєння Миколі Омелянчуку звання Героя України (посмертно) яка 8 січня цього року була зареєстрована на сайті Президента України, набрала необхідні 25 тисяч голосів і тепер перебуває на розгляді. Вона вдячна всім за таку підтримку.

...Ми побували з пані Любою на могилі бійця-Героя, над якою розвівається жовто-блакитний прапор України. Тепер – це те єдине місце, куди вона може прийти, щоб зустрітисся зі своїм Миколою. Тишу порушував тільки пташиний спів. Тамуючи сльози, жінка говорила, що її життя поділилося на «до» і «після» загибелі Миколи. Ще довго вона буде вчитися жити без нього – такого люблячого, хазяйновитого чоловіка, хорошого батька, якому не судилося оженити своїх синів, дочекатися внуків.

– Ви знаєте, – каже жінка, – раніше я була, якщо можна так висловитися, – ціла, а тепер від мене залишилася половинка. І з цим болем непоправної втрати й жити...

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника
«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ: історії для душі»
86771
(для читачів решти України - 60779)

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 18 січня 2024 року
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату В-4
Реєстраційний номер R30-02491 № 142
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Загальний тираж: 5305.
Замовлення №1766

«Якщо ти пам'ятаєш мене, то мені байдуже, якщо всі інші забудуть»
(Харукі МУРАКАМІ, письменник).

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

На малюнку він виглядав чудово, а насправді – так собі.

Я купила торт...

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ВСІХ

Дорогий. На замовлення. На малюнку він мав чудовий вигляд, а насправді – такий собі. Дивно...

Ольга САВЕЛЬЄВА

На смак – дуже сододкий, неможливо їсти... Всі поколупали його в тарілках і відклали... Нікому не сподобався.

Я заплатила гроші мовчки. Якщо чесно – не дешево.

З боку кондитера не було запиту на критику, тому я не давала зворотнього зв'язку.

Він спитав тільки:

– Торт привезли вчасно? Не пом'яли?

– Вчасно, – відповіла я. – Не пом'яли.

От і все... Побалакали...

В цьому випадку я купила собі знання, що до цього кондитера я – більше ні ногою...

І якщо хтось запитав: «Що це за торт?», я відповім: «Це – від ось цього кондитера. Не рекомендую...».

І раптом через тиждень кондитер запитав: «Ну як вам торт?...».

Я зраділа.

Мені не хотілося його ображати, але дати зворотний зв'язок, щодо розвитку, хотілося.

Я сказала: «Знаєте, він був надто солодкий, ягоди зовсім не відчувалися» і надіслала фотку, на якій у гостей – повні тарілки не з'їденого до кінця торта.

І кондитер відповів: «Дякую вам, що робите мене кращим».

І на завтра прислав мені палетку зефірок ручної роботи – ніжних та смачних, із запискою:

«Дайте мені ще один шанс»... і макарони (тістечка такі), де був принт у вигляді котика зі «Шрека» з очима своїми, наче просить вибачення...

Я засміялася...

...І з радістю дала другий і третій шанс, тому що всі ми – Люди. Ми створені для помилок, по сходах яких яких йдемо до усвідомленості.

І я теж – жива людина, й можу помилятися.

І я хочу, щоб, коли помилюся, у мене був другий шанс.

Ця думка гріє мене, допомагаючи впоратися зі страхом помилок.

Цей текст – не про кондитерів... А про те, що якби люди вміли розмовляти про свої почуття з повагою до чужих кордонів та емоцій, ми не так боялися б помилятися й питати про свій торт: «Вам сподобалось?».

“**І я хочу, щоб, коли помилюся, у мене був другий шанс.**”

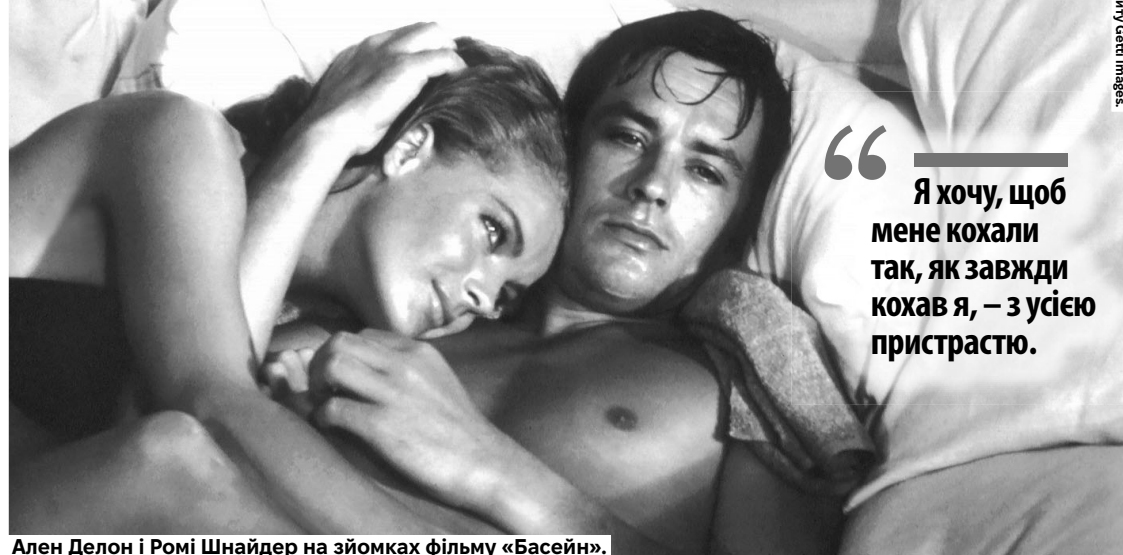
Тому що несмачний торт – це не гарантований скандал, пляма на репутації та мінус один клієнт, а – можливість дізнатися про свої слабкі місця, стати кращим. І лояльність, заснована на повазі, побачивши, як людина використала шанс виправити свою помилку.

Просто хотілося сказати, що нашу особистість багато в чому визначає те, як ми виправляємо свої помилки.

P.S. Мистецтво визнавати помилки й виправляти «косяки» – під силу «притомним» особистостям!...

...Не помиляється лише той, хто нічого не робить...

Дружина, багато романів, два цивільні шлюби та «єдине справжнє кохання ВСЬОГО ЖИТТЯ»

Ален Делон і Ромі Шнайдер на зйомках фільму «Басейн».

“**Я хочу, щоб мене кохали так, як завжди кохав я, – з усією пристрасстю.**”

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Один із найвідоміших акторів Франції та світового кінематографа Ален Делон (1935 – 2024), з яким у серпні попрощалися його шанувальники, завжди привертав увагу не лише своїм талантом, а й яскравими романами. Його численні стосунки з жінками стали легендарними і часто обговорювалися не менше, ніж його фільми

Марина ЛУГОВА

У ПРЕСІ ЇХ НАЗИВАЛИ ІДЕАЛЬНОЮ ПАРОЮ

Ален Делон свого часу був одружений із Франсін Бартелемі (Наталі Делон), яка народила йому сина. Однак «єдиним справжнім коханням свого життя» називав не її...

Історична мелодрама «Крістіна», в якій знявся Делон у 1958 році, стала для нього знаковою. Це – не лише перша головна роль актора, а й фільм, на зйомках якого він познайомився з Ромі Шнайдер – своїм першим великим коханням. Вона на той час уже була шалено популярною в Німеччині, але переїхала жити до Франції, щоб бути разом із коханим. 20 березня 1959 року Ромі Шнайдер та Ален Делон оголосили про заручини. Вони стали символом справжньої любові, а у пресі їх називали ідеальною парою. Однак справляти весілля закохані не поспішали.

Попри заручини з Ромі Шнайдер, Делон закрутив роман із німецькою співачкою Ніко. За кілька років, у 1962-му,

Ніко народила хлопчика, якого Ален Делон не визнав. За виховання дитини взялися батьки актора. Зокрема, вітчч Делона дав йому своє прізвище Булонь.

У 2019 році Арі Булонь подав до суду на Алена Делона і хотів, щоб той підтвердив батьківство. Однак актор відмовлявся від будь-яких ДНК-тестів. У 2023 році Крістіан Аарон Булонь помер у 60 років.

Стосунки Делона і Шнайдер не закінчилися після зради актора, однак не змогли існувати надто довго. У 1963-му Ален Делон покинув наречену через нову закоханість. Саме Ромі Шнайдер Ален Делон називав «єдиним справжнім коханням свого життя».

НАЙДОВШИЙ РОМАН АЛЕНА ДЕЛОНА

Незадовго після розставання з Ромі Шнайдер, Ален Делон одружився з Франсін Бартелемі – французькою моделлю, яка згодом грала в кіно під псевдонімом Наталі Делон. За кілька місяців після весілля у подружжя народився син Ентоні.

У 1965 році молода сім'я поїхала у Голлівуд, де Ален Делон знявся у кількох фільмах, які не принесли йому успіх. Після повернення до Франції, актор подав на розлучення з Наталі.

На знімальному майданчику фільму «Джеф» у 1969 році Ален Делон познайомився з уже відомою акторкою Мірей Дарк. Вони були разом 15 років, але так і не одружилися. Це був найдовший роман актора.

Дарк і Делон розлучилися після автокатастрофи, в яку потрапила кохана актора. Через важкий стан здоров'я та опе-

рацію на серці, лікарі заборонили їй мати дітей. Як розповіла Мірей в автобіографії у 2005 році, саме це стало причиною її розриву з коханим, адже Ален хотів дітей.

У 1987 році Ален Делон закрутив роман із 21-річною голландською манекенницею Росалі ван Бремен. Вони були разом тривалий час, але своїх стосунків не узаконили. Модель народила цивільному чоловікові двох дітей: доньку Анушку (1990 р. н.) і сина Алена-Фаб'єна (1994 р. н.). Росалі ван Бремен та Ален Делон розійшлися у 2001 році.

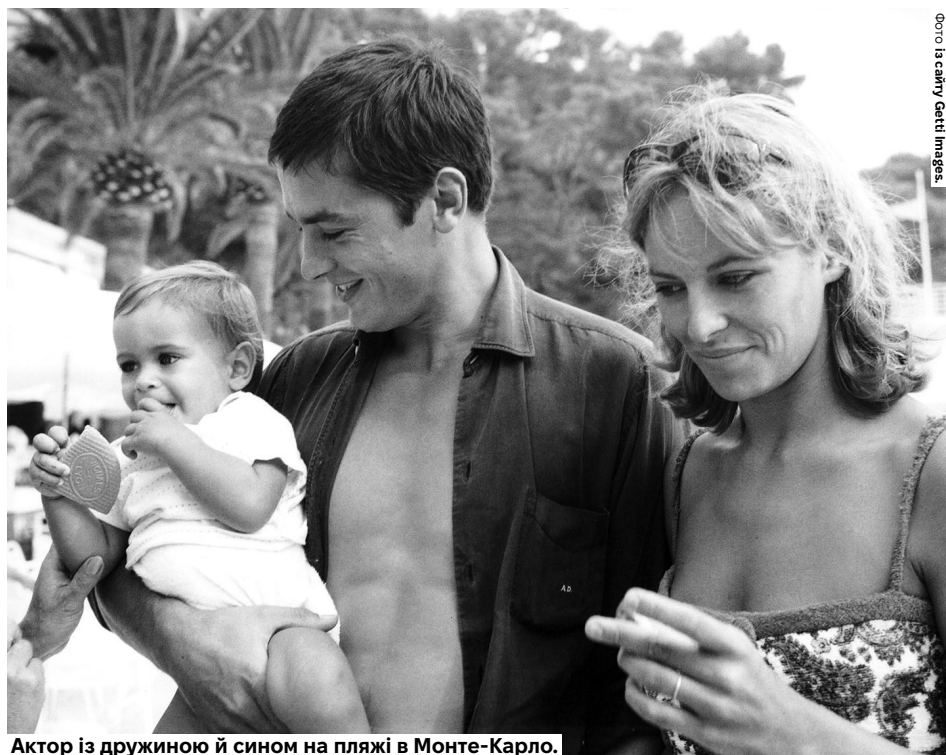
«ОТ БИ ЩЕ РАЗ ПОБУТИ ЗАКОХАНИМ!»

Ален Делон завжди був глибокою людиною з чіткою позицією та власною філософією. Ось як висловлювався культовий актор про себе, кохання та кіно, відповідаючи на запитання журналістів, зокрема, щодо свого «поганого характеру»:

*«Ні, у мене просто є характер!.. Ось звідки мої різкість та запальність. Мій характер був паскудним завжди, а тепер став іще гіршим. Зі свого самотництва я виходжу лише у справах. Здійснивши «набіг» на зовнішній світ, я знов усамітнююся у своїй фортеці й піднімаю мости над навколишніми ровами. Щоб тебе любили, треба завжди посміхатися, перед усіма загравати, домагатися загальної прихильності, носити в портупеї своє, хай брехливе і фальшиве, серце. Усміхатися важливіше, ніж бути самим собою. Але плазувати – не в моєму характері. Бо тоді людина втрачає свою особистість... Стверджуючи, що я – зірка, маю на увазі наступне: мені

Фото із сайту Getty Images.

Актор із дружиною й сином на пляжі в Монте-Карло.

подобається бути першим, я не приховаю цього. Але прагну цього не з дрібного марносластва. Я хочу, щоб мене вважали зіркою на знак визнання моєї праці, завзятості та заслуг».

* «Кіно – це заняття для професіоналів. Просто соромно бачити, як усі раптом захотіли стати режисерами... Ось звідки криза в кіно! У професію рвуться пусті, бездарні люди. Та ще й – дурні».

* «Я хочу, щоб мене кохали так, як завжди кохав я, – з усією пристрасністю».

* «Я змирився з моєю фізіономією лише після того, як на екрани вийшов один із найвідоміших моїх фільмів «Басейн». Мені було тридцять три. Тоді я несподівано зрозумів: вік Христа, душа самурая і зовнішність героя-коханця – ось у чому моя суперечність і водночас акторський козир».

* «Я суворий із людьми, що оточують мене, з тими, хто працює зі мною, але я настільки ж суворий і до самого себе. Це – не виправдання, а, скоріше, обставина, що пом'якшує провину. Мені хочеться, щоб усе в роботі визначалося професіоналізмом. Це – не примха, не спроба задовольнити себе. Я люблю свою роботу і намагаюся робити її якнайкраще».

* «Ніколи не можна відкриватися до кінця. Слід якісь речі зберегти собі й людям, яких любиш».

* «Є три типи акторів: погані, добрі та великі. З поганими все зрозуміло, вони грають бездарно, добрі грають добре. А великі нічого не грають – вони просто живуть перед камерою».

* «Робота принесла мені велике задоволення. Але щастя для мене – це річ, якої не існує, це – моменти в житті, які відчуваєш або під час роботи, або з кимось, хто поділяє з тобою життя, або з дитиною, друзями... Та цими миттями я не зобов'язаний професії, я сам їх формую і сам можу їх зруйнувати. Так чи інакше, але я – часто незадоволений. Це – питання темпераменту, натурі. До того ж за задоволенням, зазвичай, ідуть нудьга та рутини. А я це ненавиджу».

* «Ви знаєте, що сказав Фелліні перед смертю? «От би ще раз побути закоханим!». Думати про це в момент відходу – приголомшливо, чи не так? Треба вірити в те, що це – найкраща річ у світі. Я це так розумію! Зараз

Ален Делон і Ромі Шнайдер, яку покинув через нову закоханість.

Ален Делон з матір'ю двох своїх дітей.

якось більше не заведено говорити чоловікам: «Чого я бажаю тобі, так це любові до жінки». Але любити щиро та по-справжньому – ось що важливо! Немає нічого важливішого!»

Джерела: expert.in.ua та vogue.ua.

5 способів розпізнати ознаки брехні

«Пане, зніміть маску!»

● ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН

Ніхто не хоче, щоб його обманували, але реальність часто є далекою від наших бажань. Як розпізнати ознаки обману?

Vіра ВІРНА, tvivsvit.com.ua

У пресі їх називали ідеальною парою Насправді зробити це – не так і складно, якщо бути уважними до поведінки співрозмовника. Ось на що слід звернути увагу.

1. МОВА ТІЛА

За словами психотерапевтів, її давно вважають перевіреним способом розпізнати неправду. Ось головні сигнали того, що людина обманює:

- непосидючість;
- дотики до волосся або обличчя;
- уникання взаємодії;
- схрещені руки;
- уникання прямого погляду вам в очі.

Подібні підказки мови тіла передають дискомфорт, який, безумовно, може виникнути через брехню.

Хоча не варто завжди сприймати поведінку людини з недовірою, адже винятки є завжди. Рухи очей, наприклад, можуть просто означати, що ваш співрозмовник обдумує сказане. Крім того, є багато інших причин, через які людина може відчувати фізичний дискомфорт і які не мають нічого спільного з чесністю.

2. СТИЛЬ МОВЛЕННЯ

Хоча мова тіла може бути не настільки надійною для виявлення того, хто говорить неправду, увага до його мовлення може дати вам краще розуміння. Наприклад, дослідники виявили, що відверті брехуни частіше використовують кілька конкретних моделей мовлення:

- більшу кількість слів;
- займенники у третій особі;
- числа;
- ненормативну лексику.

Люди, які приховують правду, з більшою ймовірністю вживатимуть менше слів загалом. Особливо це

стосується «причинно-наслідкових слів» або тих, які пов'язують між собою події.

3. УНИКАННЯ ЗАПИТАНЬ, РОЗМОВИ ЧИ ВАС ВЗАГАЛІ

Уникаючи прямих запитань, брехун може змусити вас повірити в його спотворену версію історії. Тому що чим менше деталей, тим менше ви зможете перевірити факти.

4. НАДМІРНЕ «ПРИКРАШАННЯ» ПОДІЙ

І нечіткі відповіді на запитання, описані вище, і надмірний опис подій – все це ознаки брехні. Люди, які обманюють, справді можуть використовувати надмірну кількість слів. Можливо, щоб підсилити свою історію, або просто через нервозність.

Звісно, яскравий опис подій із великою кількістю деталей може також свідчити про глибокі враження, тому враховуйте це.

5. ПОМИЛКИ БЕЗПЕРЕРВНОСТІ

Один із основних способів визначити, чи хтось говорить неправду, – виявити помилки безперервності в розказаній історії. Це буде найлегше помітити, якщо людина йде шляхом «надмірного прикрашання» та додавання багатьох непотрібних деталей (наприклад, цифр). Зверніть увагу, якщо певні речі в розповіді постійно не збігаються.

Згадані вище ознаки брехні, у поєднанні з вашою власною інтуїцією, можуть допомогти вам розпізнати обман. Тож будьте уважними й не втрачайте пильності!

Принцип, коли люди обманюють, щоб здаватися успішними в очах інших або отримати власний зиск, називають «синдромом Буратіно».

«Мені не соромно, що я – неідеальна мама...»

● ВІДВЕРТО КАЖУЧИ

«Привіт! Мене звали Уляна. Я виховую 11-річного сина. З перших днів свого материнства я зіткнулася з неоднозначним ставленням довколишніх. Всі краще за мене знали, як треба годувати, купати, сповивати, а головне – виховувати мою дитину. А потім я зрозуміла, що справа зовсім не в мені: в наші дні загальному осуду піддається практично кожна жінка, яка народила дитину»

Фото із сайту tutka.ua.

«Ми з дитиною не зобов'язані бути схожими на сім'ї з глянцевого журналу про щасливе материнство й дитинство».

Уляна Н., tutka.ua

● ОБІЦЯНА ЛЮБОВ ЧОМУСЬ НЕ ПРОКИДАЛАСЯ

Мій син з'явився на світ у невеликому обласному пологовому будинку. Його відразу ж забрали до дитячого відділення і приносили мені чітко за розкладом. Медсестра підвозила до нашої палати довгий візок, на якому лежали рядком крихітні галасливі «клубочки». Видане немовля потрібно було оперативно погодувати й здати назад.

У мого «клубочка» було сердите набрякле обличчя, одне око вперто не розплющувалося.

Я дивилася на нього і думала, коли ж прокинеться те, про що пишуть в красивих журналах для майбутніх мам, – тепла, ніжна і безмежна любов до своєї дитини. А замість цього відчувалося, як боліли шви та нили руки, проколєні крапельницями. І ще – дуже хотілося виспатися.

Всі незручності перекривало відчуття цікавості. Ми з сусідками по палаті навіть не думали цілувати та обіймати немовлят, а просто розглядали їх: «Боже милий, у мене народилася справжня людина. З пальчиками, вийками й дірочками у всіх потрібних місцях».

Але обіцiana любов чомусь не прокидалася.

● І МЕНІ БУЛО СОРОМНО

Здається, це відчуття знайомило практично кожній мамі. Їй мусить бути соромно завжди й перед усіма. Напевно, це мусить мотивувати нас на нові подвиги в ім'я дитини.

Треба народити самій (кесарів розтин – не пологи), якомога довше практикувати грудне вигодовування (суміші – для лінтохів), чи не з перших днів життя дитини займатися її розвитком, з хижим вишко-

лом пройти кризу терни дитячого садка та школи й успішно «вступити» до вишу.

В іншому випадку маму будуть засуджувати і їй будуть робити зауваження з якимось по-садистськи радісним блиском в очах.

Іноді я ловила себе на тому, що починаю виправдуватися перед абсолютно чужими людьми: патронажною сестрою, дільничним педіатром, вихователькою в садку і нервовою тітонькою в реєстратурі. Перед сусідкою, яка неодмінно хоче посмикати чуже дитя за щоку. Перед незнайомою бабушею в магазині, що пхає дитині таку заборонену цукерку. Перед іншою мамою, у якої син швидше пішов, заговорив і навчився складати кубики.

● АЛЕ В ОДИН ПРЕКРАСНИЙ МОМЕНТ Я «ВИДИХНУЛА»

В цьому році моїй дитині виповнюється 11 років. І лише нещодавно я зрозуміла, що ми з сином шалено втомилися від постійного тиску довколишніх, і змогла нарешті зізнатися собі, що я – неідеальна мама.

Мені не соромно, що я народила через кесарів розтин. Наголошую, народила, а не сховалася від переймів під анестезією. І не знаю, що – краще: відмучитися кілька годин на кріслі чи протягом кількох днів ходити зігнутою обабіч стіни (нас виганяли розходжуватися по коридору через 12 годин після операції), ще довго перейматися станом величезного шва на увесь живіт і хвилюватися про самопочуття дитини.

Так у 6 місяців мій син став «штучним». В основному – завдяки істеричному ставленню до грудного вигодовування. То в поліклініці на тебе

здоров'ї дитини це не позначилося, зате життя відразу стало набагато легшим.

Коли малюку було 4 роки, я розлучилася з чоловіком. Тому що зрозуміла, що не витриму шаленого ритму: ідеальна дружина, мама, господиня й джерело прибутків сім'ї. І ще – мені не соромно, що син росте без батька.

● МАМА – ТЕЖ ЛЮДИНА

Мені перестало бути соромно, коли я зрозуміла, що ми з дитиною не зобов'язані бути схожими на сім'ї з глянцевого журналу про щасливе материнство й дитинство. Ми – не роботи, а живі люди, кожен із нас має право на власні емоції та навіть – на певний особистий простір.

Мені не соромно, що я ніколи не робила з сином уроків. Могла тільки перевірити якийсь важке завдання чи пояснити, як перевірити ненаголошено голосну. Або вста-

“

«Ми – не роботи, а живі люди. Кожен із нас має право на власні емоції та навіть – на певний особистий простір».

подивляться як на ледачу матусю, то свекруха заявить, що у таких худих дівчат молока зазвичай не буває.

Я не вмикала дитині класичну музику і не розвішувала по стінах букви. Зате у сина була своя полицка з крутими іграшками – справжнім черпачком і старими каструлями, в яких можна було «варити» брязкальця й колготки.

Десь через три місяці після пологів я припинила кип'ятити пляшечки та прасувати пелюшки й сорочечки. На

ти раніше вранці й тихенько підправити малюнок, який він учора зі сльозами робив на ненависне малювання. Мені чомусь здається, що турбота виглядає саме так.

Я не підстрибу о 6-й ранку, щоб спекти млинці, і не тягну на собі всі домашні обов'язки. Мені не соромно сказати, що я – зайнята, і запропонувати синові самостійно зварити макарони.

Мене немає в жодному батьківському чаті. Просто тому, що мені там – неціка-

во. На шкільній лінійці я була лише один раз – в 1-му класі. І прийду тепер тільки в 11-му.

Я навчилася виходити з магазинів без купи дитячих майок-шортиків. Якщо мені треба нову сукню – я купую саме її. Без докорів сумління на тему: «Ти ж мати – переп'єшся».

● Я МАЮ ПРАВО БУТИ САМА

Втекти на кілька годин в кіно, погортати інтернет-сторінки в телефоні у вуличній кафешці або зачинитися у ванній із маскою на обличчі. Це – такі маленькі канікули, які потрібні кожній із нас, щоб перейти з режиму «мама» в режим «я – теж людина».

● А МАТЕРИНСЬКА ЛЮБОВ, ЗВІСНО, ПРИЙШЛА

Тільки трохи згодом. Як справжнє, усвідомлене почуття. Мені дуже цікаво дивитися, як росте і змінюється моя дитина, як вона вчиться справлятися з труднощами й знаходити спільну мову з іншими людьми.

Коли є час, ми граємо в настільний теніс і катаємося на велосипедах. Нам подобається водити... носами по карті світу – шукати міста зі смішними назвами та заодно здогадуватися, як подорожували в епоху Великих географічних відкриттів. Я підсадила сина на читання фентезі й пояснила, що в комп'ютері є не тільки ігри, але й корисні програми.

І ще я обов'язково цілую його на ніч і ніколи не кажу: «Мені за тебе було соромно».

Тому що, якщо чесно, думка інших людей не має жодного значення.

Стрижка на громадських засадах

● СЕ ЛЯ ВІ

Притча про різницю між звичайними людьми й тими, хто нами керує

Ліна ВОГОНЬ

Якось прийшов квітникар до перукаря постригтися. Коли настала черга платити, перукар сказав: «Я не можу взяти гроші, цього тижня я стрижу на громадських засадах». Квітникар подякував йому і пішов.

Наступного ранку, коли перукар

Фото із сайту tutka.ua.

А коли ви щось робили для людей безплатно?

прийшов відкрити свій заклад, перед дверима він знайшов лист подяки й одинадцять троянд.

Потім прийшов постригтися пекар, але коли він хотів

заплатити, перукар сказав: «Я не можу взяти гроші, цього тижня я стрижу на громадських засадах». Задоволений перукар пішов.

Наступного ран-

ку перукар знайшов біля дверей лист подяки і одинадцять тістечок.

Прийшов стригтися сенатор і, коли зібрався платити, перукар знову сказав: «Я не можу взяти гроші. Цього тижня я стрижу на громадських засадах». Сенатор зрадів і пішов.

Наступного дня, коли перукар прийшов на роботу, біля дверей стояло одинадцять сенаторів, десять депутатів, п'ятнадцять радників, мер та кілька міністрів, дружина мера та шестеро його дітей... Всі – на безплатну стрижку.

У цьому й полягає різниця між звичайними людьми й членами групи «чесних» людей, які нами керують...

«Є села, де беруть по 11 пар хрещених. А скільки їх має бути? Чи можна відмовлятися від «хреста»?»

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Сьогодні спробую дати відповідь на ваші запитання, які стосуються таїнства входження до лона Церкви та духовного народження для вічного життя у Царстві Божому. Тобто, поговоримо про хрещення

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері с. Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Первозванного с. Верхівка Луцького району Успенського деканату

ХТО МАЄ ТРИМАТИ ВАШУ ДИТИНУ БІЛЯ ХРЕСТА?

Вибір хрещених батьків є важливим рішенням, яке повинно ґрунтуватися на духовних, а не матеріальних чи соціальних критеріях.

Ось основні моменти, які варто врахувати при виборі хрещених батьків:

1. Ключові критерії вибору хрещених батьків:

- Духовна підготовка та віра: вони повинні бути християнами, які практикують свою віру і готові допомагати дитині в її духовному зростанні. Вони повинні розуміти важливість ролі, яку виконуватимуть.

- Особистий приклад: важливо, щоб вони були людьми, які ведуть праведний спосіб життя і можуть стати хорошим прикладом для дитини.

- Відповідальність та готовність до зобов'язань: вони повинні бути готові взяти на себе зобов'язання щодо духовного виховання дитини, не лише на словах, але й на ділі.

- Близькі стосунки з родиною: це повинні бути люди, які добре знають сім'ю і мають з нею дружні стосунки, аби могли брати активну участь у житті дитини.

2. Кількість хрещених батьків:

- Традиційна практика: кожна дитина повинна мати одного хрещеного

«Хрещення є першим таїнством, яке людині треба прийняти, щоб увійти до лона Церкви – «ковчегу спасіння», щоб стати частинкою Церкви – Тіла Христового».

батька та одну хрещену матір (тобто – одну пару). Вони є духовними наставниками для дитини, тому потреби в більшій кількості хрещених батьків немає.

- Регіональні традиції: у деяких регіонах України існують місцеві традиції, де можуть запрошувати більше пар хрещених, інколи навіть до 11 пар, як ви згадали. Це може бути частиною культурних звичаїв, проте це не є обов'язковою вимогою церковних канонів. Велику кількість пар хрещених зазвичай обирають через особисті чи соціальні причини.

Хрещені батьки мають бути повнолітні, щоб усвідомлювати всю відповідальність, яку вони на себе приймають. Як правило, церква дозволяє

«**Церква наголошує на необхідності мати одного хрещеного батька і одну хрещену матір (за аналогією з фізичним народженням).**

бути ними з 15 років для восприємниці та з 13-ти – для восприємниці.

3. Позиція церкви:

- Церковні канони: церква наголошує на необхідності мати одного хрещеного батька і одну хрещену матір (за аналогією з фізичним народженням). Основна увага приділяється духовній ролі, яку ці люди відіграють у житті дитини, а не їх кількості.

- Рішення родини: вона може врахувати як церковні рекомендації, так і місцеві звичаї та власні уподобання.

Отже, важливо розуміти, що головна мета хрещення і вибору хрещених батьків – це духовний розвиток дитини та її виховання у вірі. Кількість хрещених батьків може варіюватися залежно від традицій, але духовний зв'язок і їхня відповідальність мають бути пріоритетом.

«ЯКІ СЛОВА ТРЕБА КАЗАТИ, КОЛИ УСВІДОМЛЮЄШ, ЩО БЕРУТЬ ЗА КУМА, БО ТИ – БАГАТИЙ ЧИ НАЧАЛЬНИК?»

Чи можна у такому разі відмовлятися, коли запрошують стати хрещеним (хрещеною)? Так, можна відмовитися. Адже, наголошую, це – відповідальна роль, яка передбачає духовне виховання дитини та підтримку її впродовж життя. Якщо ви відчуваєте, що вас вибирають виключно через ваші матеріальні можливості чи соціальний статус, то це може бути не найкращою причиною для прийняття такої ролі.

Коли ви відмовляєтесь, важливо зробити це з повагою та тактовністю, щоб не образити людину, яка зробила вам таку пропозицію.

Можна сказати щось на кшталт:

1. Чесність і повага до ролі: «Я дуже вдячний(на) за вашу довіру та пропозицію стати хрещеним (хрещеною). Це – велика честь для мене, і я хочу бути чесним(ою) – я не впевнений(на), що зможу виконувати цю роль повноцінно. Хрещений батько (хрещена мати) – це не просто титул, це – велика відповідальність, і я не впевнений(на), що зможу приділити цьому достатньо уваги та часу».

2. Згадка про духовну відповідальність: «Я розумію важливість хрещених батьків у житті дитини, і мені здається, що я не готовий(ва) взяти на

себе таку відповідальну місію. Вважаю, що краще вибрати когось, хто зможе дати дитині більше уваги та підтримки в духовному плані».

3. Прямота без вказання конкретної причини: «Я дуже ціную вашу пропозицію... але, на жаль, не зможу прийняти її. Це – складне рішення для мене, і сподіваюся на ваше розуміння».

Такі слова дозволять вам відмовитися від ролі хрещеного або хрещеної делікатно і з повагою, уникаючи образ і непорозуміння.

Як любити свою жінку

● ПРИТЧА

Одного разу чоловік прийшов до мудреця питати поради

Браян КАВАНО

– **М**и з жінкою вже давно не маємо колишніх почуттів одне до одного! Напевно, я просто не люблю її, та й вона, як не прикро, мене також. Що робити?

– Люби її!

– Але ж я кажу, жодних почуттів не залишилося!

– Це – найкраща причина любити її!

– А як же любити, якщо не любиться?

– Служити їй! Слухати її! Співчувати їй! Жертвувати заради неї собою! Для істинної любові немає жодних перепон! Бо дієслово «любити» означає не почуття, а дію.

«Діти мої! Будемо любити не словом чи язиком, а ділом і правдою» (Перше послання св. ап. Іоана 3:18).

«Дієслово «любити» означає не почуття, а дію».

Пара уже 10 років разом.

Діти чоловіка називають майбутню президентку США не Камала, а – Мамала!

Із сином і донькою Дугласа Емхоффа в Камали Гарріс – тісний зв'язок.

Гарріс провела церемонію весілля свого пасинка Коула.

• НА ПЕРШИХ РОЛЯХ

Кохання 59-річних Камали Гарріс і Дугласа Емхоффа розпочалося... з побачення «наосліп»

Карина ВИШНЯКОВА, oboz.ua

«НЕ СОРОМТЯСЯ КАЗАТИ ЩОДНЯ: «ЛЮБЛЮ ТЕБЕ»

22 серпня пара святкувала 10-ту річницю шлюбу і, попри насичений графік, Другий джентльмен Америки зміг привітати свою кохану з пам'ятною датою, підтримавши її під час важливої події.

Минулоріч віцепрезидентка США Камала Гарріс стала весільною офіцеркою для свого 28-річного пасинка Коула, провівши церемонію для пари. Тоді політична дала власні поради молодій родині, пише журнал People.

«Наприкінці кожного дня знайдіть спосіб поговорити з партнером, неза-

лежно від того, наскільки ви втомилися. Або навіть якщо ви далеко один від одного і скажіть: «Я люблю тебе», – порекомендувала вона.

Це те, що вони з Емхоффом практикують щодня – під час ранкових чи вечірніх зустрічей.

«ДУМАЮ, ВІН ТОБІ СПОДОБАЄТЬСЯ»

Дуглас Емхофф, який рівно на тиждень старший за дружину, народився в Брукліні (Нью-Йорк), але ще підлітком його батьки переїхали до південної Каліфорнії, де й живе. Він – перший єврейський чоловік віцепрезидентки та перший Другий джентльмен в історії США. Як відомо, Камала Гарріс має афроамериканське коріння по батьківській лінії та індіанське – по маминій.

У 2013 році Гарріс та Емхоффа заочно познайомила найкраща подруга політичній, п'ятеро-консультантка Крісетт Хадлі, яка сказала Камалі: «Він – симпатичний, керуючий директор своєї юридичної фірми, і я думаю, він тобі сподобається».

Дуг Емхофф фотографується з дружиною, а на його телефоні чохол із її зображенням.

Політичка зізналася, що досі зберігає те перше sms-повідомлення чоловіка у телефоні.

«Я – ЗАНАДТО СТАРИЙ, ЩОБ ГРАТИ В ІГРИ»

У 2020-му Емхофф привітав дружину у соцмережах особистим повідомленням: «Побачення наосліп, кохання з першого погляду, шлюб, сім'я і неймовірне спільне життя. Через все це, незважаючи ні на що, вона завжди була поруч зі мною і нашою сім'єю, не вагаючись».

Попри те, що їхня історія почалася незвичайно, стосунки пари стали швидко розвиватися.

Гарріс також розповіла про їхню першу зустріч у своїх мемуарах, опублікованих у 2019 році. «Наступного ранку після нашого першого побачення Дуг надіслав мені електронного листа зі списком своїх вільних дат на наступні кілька місяців», – писала вона. «Я – занадто старий, щоб грати в ігри», – йшлося в листі.

Менш ніж через рік після їхньої першої зустрічі Емхофф оспівдивився Гарріс, розповівши журналістам, що це сталося «посеред явно неромантичної розмови: Камала в ресторані саме обирала, що поїсти на вечерю».

«ХОЧА І БУЛА ЗАХОПЛЕНА ДАГОМ, АЛЕ САМЕ КОУЛ І ЕЛЛА ЗАТЯГЛИ МЕНЕ «НА ГАЧОК»

Камала Гарріс є мачухую двох дітей від першого шлюбу чоловіка. До того, як зіграти весілля з віцепрезиденткою, Дуглас 16 років був одружений із Керстін Емхофф, з якою у 1994-му у нього народився син Коул, а в 1999-му – донька Елла.

Через два місяці після того, як Камала почала зустрічатися з Дугом, він познайомив її зі своїми дітьми, які на той час були підлітками. Відтоді вона встановила з ними тісний зв'язок, розповівши People в жовтні 2023 року, що вони ніжно називають її «Мамала». «Це ім'я дали мені діти, і я ношу його з гордістю», – сказала вона.

Вони – прекрасні, талановиті, веселі діти, які виросли, ставши чудовими дорослими, – написала політичка в особистому есе для ELLE у 2019 році.

– Я вже була захоплена Дагом, але я вважаю, що саме Коул і Елла затягли мене «на гачок».

«Коли відчуєш, що не можете одне без одного, тоді – це кохання. А якщо можете – то ще треба шукати!»

• КОХАННЮ ВСІ ВІКИ ПІДВЛADНІ!

Роман баби Марії та діда Віктора зі звільненого Моцуня під Києвом

yatebeviyna.org

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

– Ми живемо з чоловіком вже 14 років. Раніше були сусідами. Як виявилось, любимо одне одного.

– Як ви це зрозуміли?

– А він почав до мене залицятися!

Баба Марія сміється. За плечима жінки 59 років життя без Віті, їй 14 – із ним. Разом, скільки? 73 роки. А в момент нашої розмови, буквально за спиною, ви побачите вищент зруйнований будинок, спалені дерева та розбиту брукувіку. Баба Марія з дідом Вітею живуть у знищеному російськими селі Моцун, що за 30 кілометрів від Києва.

Навесні 2022-го село фактично стало форпостом для столиці, допомогло українським військовим виграти битву за Київ. 21 березня Моцун звільнили. Люди досі зруйновані від боїв, живуть у модульних будиночках, сараях та прибудовах...

«ЗАЙКА, В МЕНЕ В МОЛОДОСТІ ТАКОГО НЕ БУЛО»

1. ... – А як він до вас залицявся, бабусю Маріє?

– Йде з роботи якийсь і каже: «Саседка», що це до тебе навіть у гості неможливо зайти?». А я йому: «А ти з роботи? «Кушати» хочеш? Чаю, може? Просто «по-сосідськи», я всіх угощаю!» Тоді він раз зайшов. Потім ще раз. Ой, доця, такого почуття людського не було ніколи.

– Якого?

– Ну, що не можемо одне без одного. Ми прожили 14 років і не сказали навіть «брешеш»...

Гарно залицявся! То «морожине», то торт приносив нам з сусідкою. А потім стався нещасний випадок. Його вдарили по голові, тут на зупинці, в лікарню забрали. Думаю собі: «Провідаю «соседа»!» Тоді син його каже: «Тату, подивись, кого ми тобі привезли!».

А він каже: «Моя Машенька!». «Откуда» я знала, що я його – Машенька? Ми ще не жили разом.

Після лікарні він повернувся в Моцун. Тоді, каже, неввістка питає в нього: «Тімофеєвич, куди вас?». А він їй: ««Єсли» можна, нехай мене Маша забере!».

– Скільки вам було тоді років?

– 59! От як я його забрала додому.

– А він одеський?

– Оснь його хата! Вже знесли її, розбили вищент. І сліду нема, що тут хата була. Про що я? А, ну от так тоді я забрала його, бо треба було «ухажувати», а то був худюсінький-худюсінький.

– Як ви почали жити разом?

– Та спитав якийсь: «Ти не проти,

«Від нього стільки ласки й доброти, стільки чуйності, що я передати не можу!».

«3 мільон рай – і в курені. Чи, як у нас, – у колишній сауні».

щоби ми жили разом?». Я спершу про дітей подумала, мовляв, що скажуть. У Віті – три сини, а в мене – дві дочки. Але діти нас відразу підтримали!

Моя молодша дочка каже: «Мам, я давно бачила, що ти до дяді Віті небайдужа. Слава Богу, що ви так знайшлися. Батька не повернемо!».

Перший чоловік баби Марії помер. Дід Віктор вже багато років розлучений.

Зайка, в мене в молодості такого не було. Від нього – стільки ласки і доброти, стільки чуйності, що я передати не можу.

– Невже ви не сваритеся?

– Боже відверни! За що? «Не, та буває, що я там щось «по-бабиному», скажу. А він: «Всьо-всью, Машенька! Все нормально!».

«Ми прожили 14 років – і не сказали навіть «брешеш».

Він все робить! Я можу піти язиком поляпати, вибачте на слові. Приходжу, а він вже «картошки» нажарив чи там що-небудь... Каже: «Мамка, іди «кушати»!» Оснь кицька мене покусала, а та рука болить. Він не дає мені «даже» за холодною водою взятися. Отака історія у мене...

2. – Бабусю Маріє, а що таке любов?

– Взаєморозуміння і повага. Це повинно бути. І таке, доця, знаєш, що без тієї людини дня не можеш прожити. Яюсь мене прооперували, тиждень була в Києві в дитей. Я додому вралася страшенно, кожен день плакала. Хотіла до нього, щоб він мене обійняв. Щоб просто поговорили! Вже не ті «года», щоби щось більше.

3. – А ви – щасливі?

Нікуди правди діти, на цьому моменті я очікувала щось на кшталт: «Та яке тут щастя, доця? Будинок нема,

сама бачиш! Живемо в сауні». Але...

– Так, доця. Не дивись так на мене. Я – щаслива, навіть зараз.

... – Коли ви дізналися, що будинку більше немає?

– Від мене дівчата приховували. Яюсь по інтернету побачили, що наші будинки розбиті. Коли я глянула, наче – моя хата! Мені як щось у той момент зробилося! Боже, та за що? За які гріхи? Все згоріло, доця, дотла. Абсолютно все! Я залишилася без нічого. Ми жили тут, як в Києві! Все було! І тепла вода, і туалет в хаті. І пральна машина і два холодильники! Діти на 70 років подарували от таку «плазму». Все було! А внучка з чоловіком хотіли тут жити на третьому поверсі. Ми з дідом старалися, чекали на них.

Дід перший поїхав у Моцун. Повернувся в Київ і мовчить. Я кажу: «Зайка, а що там «ето самое»?». Він мені: «Та я поїду, трохи приведу все в порядок...». Я, коли приїхала, бо-о-о-же, за голову взялася! Але він вже до мого приїзду все підрихтував. Двері в сараї поставив, там, де ми зараз живемо. Зробив ті нари, на яких ми спимо досі. Тут страшенно робилося!».

4. – Як живе і не тужимо. Тільки зараз голова – не на місці: сини зараз мої воюють. Ось це – страшно, а будинок – це все дрібниці. Пам'ятаю, як в інтернеті побачив, що мій будинок ще стоїть, а її вже зруйнований, складно було її це показати...

5. – За що ви любите Марію?

– Якщо я скажу, то ви – не повірите! Душа тепла в неї. Прекрасна вона! Тільки один у неї є недолік: вона все життя намагається робити тяжку роботу. Я її постійно сварю за це.

6. – Що таке кохання?

– Ой-ой-ой-ой... Кохання – це коли людина приростає до тебе, і ти відчуваш, як в дущі крила з'являються. А може одне крило? А інше – в неї? Бо полетіти ви зможете тільки разом... *

«Коли жінка «рядом, да», мамка? Ой, які в тебе руки холодні!», – каже до бабусі. «Зате серце гаряче!», – зашарівшись відповідає жінка.

Повний текст – на сайті yatebeviyna.org.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Ольга ЧОРНА

...Роман частіше почав згадувати Галину і сина. Скільки ж йому років? Їм із Галею тоді було по двадцять три. А тепер – сорок. Дорослий уже.

...Світлана прийшла працювати в їхню устанovu восени. У двадцять вісім, наче дівчисько, заплітала довгу русяву косу. Коли соромилася, то – червоніла. А коли сміялася – очі залишалися сумними. У кишенях любила носити каштани. На щастя.

Після розлучення сама виховувала сина. Дехто думав, що Павлик – її молодший братик.

Роман уперше побачив Світлану, коли зайшов до кабінету, де було її робоче місце. Немов насмішка долі: нова працівниця глянула на нього очима Галини. Побачивши на її столі декілька маленьких і великих каштанів, сказав:

– Вам личить осінь.

Звернув увагу на фото хлопчика. Чомусь подумав, що його син колись був подібний на цього карапуза.

– Ваш братик? – запитав.

– Син, – відповіла, почервонівши.

Відтоді майже щодня заходив до кабінету, де працювала Світлана. Заради неї. А вдавав, що у справах.

Світлана з сином добігали до ліфта. Роман зачекав на них.

– Добрий день, Романе Олександровичу. Дякую. В садочку – карантин, – мовила виправдовуючись. – От, взяла на роботу.

– Як тебе звати? – запитав Роман малого.

– Я – цоловік! – серйозно відпо-

«Вам личить осінь...»

Фотозображення depositphotos.com

«Немов насмішка долі: нова працівниця глянула на нього очима Галини».

вів.

– А чоловік має ім'я? – перепитав Роман.

– Паска.

– Пашка, – засміялася Світлана.

Світлана жила неподалік парку. Роман у вихідні їздив туди, аби побачити її з малим.

Ось вони гуляють парком. Маленький «цоловік» зашпортався, упав. Роман ледве стримався, аби не підійти й не запитати, чи не вдарився. А ще йому хотілося купити «Пасці» якусь іграшку.

Роман відчував себе злодієм, який намагається вкрати шматочок чужого життя. Він не знав, що з

роками болітиме минуле. І не статки, не статус і навіть не час є ліками від цього, а чужа жінка з очима зраженого ним кохання та її маленький син. Зізнався собі: закохався у

“ Я не хотіла дитини... Я аборт зробила. Тобі не сказала. Нікому не сказала...”

Світлану. Але він не міг зізнатися їй у почуттях. І боявся, що у неї може з'явитися залицяльник...

...Романа вітали із сорокап'ятиріччям. До кабінету посадовця, який «виришує багато», несли дорогі подарунки й розкішні букети. Нарешті дійшла черга і до його колективу. Привітальне слово виголошувала Світлана.

– Романе Олександровичу, щиро вітаємо вас...

Світлана вручила йому вишукану композицію з троянд і поцілувала. Це був перший поцілунок жінки, якого він мавив...

...Наступного року Роман став удівцем. Перед тим, як відійти у Вічність, Поліна запитала:

– Що означає для тебе ця жінка?

– Яка? Я не зраджував тебе.

– Ти в душі був із нею... Я також інколи бувала там... у парку. Підглядала за тобою. І за нею. Я знаю, що ви разом працюєте. І знаю, що це – не твій син. Але чому вона?..

Роман розповів про зражену ним Галину, про Івана і про те, що в нього є син, з яким жодного разу не бачився.

– Я відпускаю тебе, Романе... до неї. Не знаю, чи син пробачить тобі. А з цією жінкою... може, станеш щасливим. Пробач, що в нас... що я не хотіла дитини... Я аборт зробила. Тобі не сказала. Нікому не сказала...

...У вихідні Роман, як це робив роками, їхав на вулицю, де живе Світлана. Тепер, коли у великому замиському будинку та в міській просторій квартирі крім нього – жодної живої душі, ця гра у жмурки стала його розрадою від самотності.

...Цього разу він мусить поговорити зі Світлану. Зізнатися, що кохає її. А ще мусить подружитися з Пашкою.

Осінь струшувала жовте листя. Роман підняв два каштани й поклав до кишені. На щастя...

6 секунд, які врятовують... ваш шлюб

● ЦІЛУЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Корисні щоденні ритуали можуть зміцнити будь-які стосунки. Головне, повторювати їх щодня. Тоді ви відчуєте, що почуваетесь коханими та іще щасливішими

Фотозображення lifestyle.24tv.ua

Не ставтеся до поцілунку як до обов'язку, а насолоджуйтеся моментом.

Софія МІНДЖОСА

Клінічні психологи Джон і Джулі Готмани встановили, що шестисекундний поцілунок кожного дня може врятувати романтичні стосунки людей. Цей фізичний та емоційний зв'язок із партнером не варто недооцінювати.

У дорослих людей може бути безліч проблем за межами шлюбу. Ці 6 секунд допомагають «заземлитися» і усвідомити, що поруч є лю-

дина, яка вас любить і якій можна довіритися. До цього висновку подружжя Готманів дійшло, проаналізувавши поведінку понад 3 тисяч пар, з якими вони працювали впродовж 30 років.

До речі, 6 секунд – це не випадкове число. Саме за цей час, за словами Джона Готмана, здійснюється викид гормону окситоцину. Він створює довіру у стосунках і заспокоює центр страху в мозку.

Якщо ваші стосунки переживають кризу, то порада про 6-секундний поцілунок не спрацює. Адже спершу вам потрібно розв'язати проблеми, які виникли в шлюбі, а вже тоді його можна буде скріплювати щоденним ритуалом.

Психологи радять визначити конкретний час на поцілунок, але при цьому застерігають – не ставтеся до цього як до обов'язку, а насолоджуйтеся моментом.

● ТІЛЬКИ ФАКТИ

Пристрасний поцілунок запускає в мозку аналогічні хімічні процеси, як стрибок із парашутом, і може спалити до 10 калорій.

Середній вік в Україні для першого справжнього поцілунку – 13 років, а у Великій Британії – 14. У Японії, на Тайвані, у Китаї та в Кореї цілуватися на публіці є взагалі недопустимим. Саме тому в японських фільмах актори майже ніколи не цілуються.

Цьомчики знижують кров'яний тиск. Під час поцілунку ви ніби посміхаєтеся, дихаєте глибше і ваші очі майже закриті. Оскільки наші губи наповнені кровонесними судинами, що розширюються під час поцілунків, кров тече до лица від тіла, тому серцю не доводиться надмірно працювати і ваш кров'яний тиск знижується.

Коли двоє людей цілуються, вони передають один одному понад 10 мільйонів бактерій. Цікаво, що майже 99% із них не становлять небезпеки.

Офіційно олександр лукашенко одружувався лише раз – із Галиною Желнерович, яка подарувала йому двох старших синів.

ФОТО ІЗ САЙТУ CHARTER97.ORG.

Галина Лукашенко доїть корову. Кажуть, це фото дуже розлютило «бацьку».

Чому на дружину лукашенка кажуть «дама з коровою»

● ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ!

Таємниці особистого життя білоруського диктатора

Карина ВИШНЯКОВА, oboz.ua

НАКАЗАВ ВІДГОРОДИТИ ПЕРШУ КОХАНУ ВІД УСЬОГО СВІТУ

30 серпня самопроголошений президент республіки білорусь олександр лукашенко відзначив своє 70-річчя. Подібно до свого «товариша» (точніше – господаря) володимира путіна, особисте життя білоруського диктатора сховане за залізними дверима. Утім, у політичного діяча була дружина, відома як «дама з коровою»

Офіційно олександр лукашенко був одружений лише раз – із Галиною Желнерович. Вона народилася у 1955 році та походила зі звичайної сім'ї. Уперше зустріч проросійського політика та його майбутньої дружини відбулася ще у сільській школі у Рижковичах. Згодом вони разом навчалися на історичному факультеті Могильовського інституту.

У 1975-му лукашенко зробив Галині пропозицію, після чого у їхньому шлюбі народилося двоє синів – Віктор і Дмитро.

Як відомо, попри відсутність офіційного розлучення, очільник білорусі не проживає з дружиною вже протягом багатьох років. Галина майже ні-

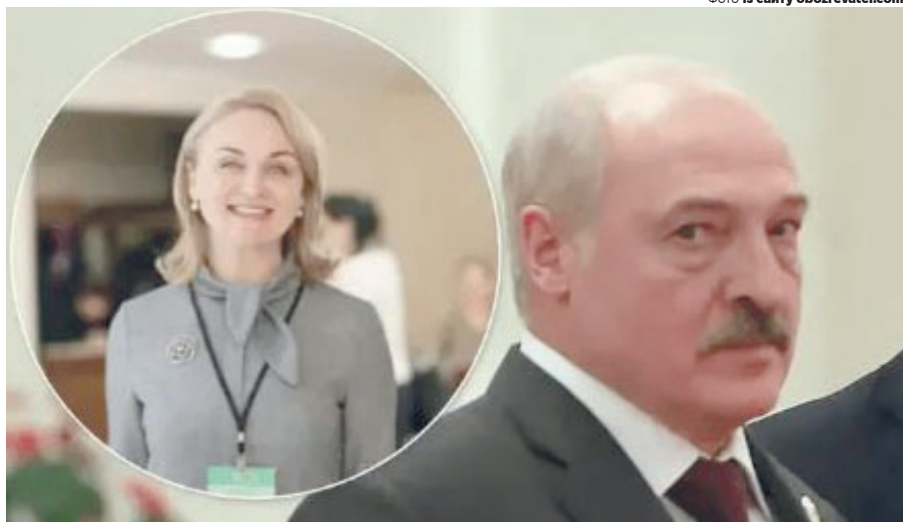

ФОТО ІЗ САЙТУ OBOZREVATEL.COM.

Ірина Абельська була особистою лікаркою лукашенка. І, кажуть, що вона є матір'ю його третього сина – Миколи.

коли не супроводжувала чоловіка на ділових зустрічах, тільки раз їздила з ним у закордонну поїздку до Ізраїлю в 1994 році.

Нібито це розлютило політика, і він наказав забрати у дружини свійську тварину та поставити охорону біля будинку.

“Перша леді білорусі майже ніколи не супроводжувала свого чоловіка на ділових зустрічах, тільки раз їздила з ним у закордонну поїздку до Ізраїлю у 1994 році.”

Подейкують, що у жінки є будинок у рідному селі, який огорожений високим парканом. Лукашенко наказав звести огорожу після того, як у медіа з'явилося фото Галини з коровою.

КРИВАВИЙ «БАЦЬКА» ПОЛЮБЛЯЄ СТИБАТИ В ГРЕЧКУ

Попри неофіційне розлучення з дружиною, Лукашенко мав чимало жінок на стороні. Однією з них стала

лікарка Ірина Абельська, яка супроводжувала диктатора у поїздках. За чутками, Ірина – мати позашлюбного сина вусатого поплічника росії – Миколи.

Ще однією пасією білоруса називають співачку Ірину Дорофєєву, яку Лукашенко помітив у Театрі пісні. Згодом фото артистки почали з'являтися на вулицях Мінська, на одязі та навіть на пакетах. Дорофєєву неодноразово бачили із самопроголошеним президентом у відпустках до Сочі.

Під час святкового концерту з нагоди дня незалежності білорусі у 2008 році, політика помітили разом із 18-річною вокалісткою Мартою Голубевою, яка супроводжувала його на відкритті оновленого Великого театру опери й балету у 2009-му.

Востаннє Лукашенко бачили з Мартою на фіналі конкурсу «Міс білорусь-2016». Тоді ж поруч із ним крутилася модель та телеведуча Поліна Шуба. В одному з інтерв'ю очільник країни зізнався, що знає юну брюнетку з 12 років. Якийсь час Поліна працювала в службі протоколу Лукашенка. Їх можна було помітити разом під час хокейних матчів та на різних інших публічних заходах.

Серед фавориток друга (точніше – раба) путіна були також Аліна Роскач – фіналістка конкурсу краси «Міс білорусь-2016», «Королева-весна-2013» Дарина Шманай та 21-річна «Міс білорусь-2018» Марія Василевич...

Судячи із зовнішнього вигляду, кривавий «бацька» у свої 70 років – ще в хорошій формі, і не одна білоруска мріє, щоб він був наблизений до її тіла...

Це – одне й теж зображення яєць на піску, але...

● НЕЙМОВІРНО!
... ми із птахами по-різному їх бачимо

Ліна ВОГОНЬ

Усі знають, що птахи перевершують людину в одному – у вмінні літати. Та як вони бачать нас, там, із-під небес? Вияв-

ляється, наука сьогодні має чудове пояснення цього.

І вона стверджує, що зір – один із органів чуття, який найкраще розвинений у наших пернатих друзів. Саме завдяки йому вони знаходять собі їжу і пару.

Задля цього природа наділила їх здатністю бачити предмети ще чіткішими, аніж вони є насправді. Вони можуть розгледіти незнайомі для нас відтінки.

ЛЮДСЬКИЙ ЗІР

ЗІР ПТАХА

Ось як люди бачать ці предмети, а як – птахи.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

«Бути коханим – це більше, ніж бути багатим, бо бути коханим – значить бути щасливим» (Франк Тільє, письменник).

«Вона любила твого тата. А ти на нього схожий...».

Три зозулі з поклоном

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Любові всевишній
присвячується

Григор ТЮТЮННИК

Я виходжу з-за клуба, в новенькому дешевому костюмі (три вагони цегли розвантажив з хлопцями-однокурсниками, то й купив) і з чемоданчиком у руці. І перше, що бачу – хату Карпа Яркова. А перед нею – молоденька сосна рівними рядочками на жовтому піску. На ганку Карпової хати стоїть Марфа Яркова і веде мене очима. Вона стоїть без хустки, сива, пишноволоса – колись її волосься сяяло проти сонця золотим, тепер не сяє. Видно, думаю собі, волосься умирає раніше, ніж людина...

Підійшовши ближче, я вклоняюся Марфі й кажу через молоденьку сосну:

– Здрастуйте, тітко.

Марфа ворухить губами і проводжає мене далі, аж доки я не увійду в сосну «велику» (у нас її називають ще: «та, що твій тато садив»).

Дома мене стрічає мама, радіє, плаче і підставляє мені для поцілунку сині губи.

– Мамо, – питаю після того, як куці студентські новини розказано (сесію здав, костюм ось купив), – а чого тітка Марфа Яркова на мене так дивиться?

Мама довго мовчить, потім зітхає і каже:

– Вона любила твого тата.

А ти на нього схожий...

Марфа – тоді її в селі за

маленький зріст звали «маленькою Марфою» – знала, що лист від тата приходить раз на місяць. Вона чула його, мабуть, ще здалеку, той лист, мабуть, ще з півдороги. І ждала. Прийде до пошти, сяде на поріжку – тонесенька, тендітна, в блаженській вишиваній сорочині й рясній спідничині над босими ногами – і сидить, сяє жовтими кучерями з-під чорної хустки: втекла від молодарки або від косаря, за яким в'язала, або з лук, де сіно скиртують.

Сидить на поріжку і обриває пелюстки на ромашці, шепочучи: «Є – нема, є – нема, є...»

Коли з пошти виходив наш поштар дядько Левко – височенний, худющий, як сама худорба, з брезентовою поштарською сумкою через гостро підняте вгору плече, Марфа підхоплювалася йому назустріч і питалася тихо, зазираючи знизу в його очі:

– Дядечку Левку, а од Мишка є письомце?

– Нема, – одказував Левко, блукаючи очима поверх золотого Марфиного волосься, що вибилосся з-під чорної хустки.

– Не брешіть, дядечку. Є... – Ну – е! Є... – так не тобі, а Софії.

– Дядечку Левку! Дайте я його хоч у руках подержу...

– Нельзя. Чужі письма нікому давати не можна. Заборонено.

– Я тільки в руках подержу, дядечку, і оддам. Сині Марфині очі запливають

сльозами і сяють угору на дядька Левка – ще синіші.

Левко озирається довкола, зітхає немічно худими грудьми і манить Марфу пальцем за пошту. Там він дістає із суми конверт і простягає Марфі:

– На. Тільки нікому не кажи, що давав, бо за це... виженуть мене.

– Ні-ні-ні, дядечку! – аж похлинається від щирості Марфа. – Ось вам хрест святий!

Вона хапає з Левкових пучок листа – сльози рясно котяться їй по щоках – пригортає його до грудей, цілує в зворотну адресу...

– Чорнила сльозами не розмаж, – каже Левко і одвертається: жде.

Марфа, якщо поблизу не видно людей, нескоро віддає йому листа, мліючи з ним на грудях, і шепоче, шепоче...

– Ну, от бачте, нічого я йому і не зробила... Тепер несіть Софії. Я ж нічого йому не зробила... Спасибі, дядечку, рідненький... Натє вам осьо, вип'єте за його здоров'я.

Вона дістає з-за пазухи пожмаканого карбованця і вкладає Левкові в долоню.

– Хіба що за його здоров'я, – бурмотить Левко, – а так зроду не взяв би...

І чимчикує в село, наставивши вгору гостре плече з порожньою майже сумою (тоді не дуже-то люди писали один одному).

А Марфа біжить на роботу, птахою летить, щоб дов'язати до вечора свої шість кіп – і вітер сушить – не вису-

шить сльози в її очах.

– А хто вам про це розказував, мамо? Дядько Левко?

– Ні. Він мовчав. Сама бачила й чула. Я теж-бо за нею слідкома з роботи тікала. Отуди ярком, ярком – і до пошти. Дивлюсь, а вона вже на поріжку сидить, жде... Вона щораз перша вгадувала, коли тато обізветься.

– І ви на неї не сердилися?

– У горі, сину, ні на кого серця немає. Саме горе.

– А як же то – вона вгадувала, а ви – ні?

– Хтозна, сину. Серце в усіх людей неоднакове. В неї таке, бач, а в мене таке... Вона за тата набагато молодша була. Йому тридцять три, а їй дев'ятнадцять. Два годочки прожила з Карпом своїм і нажилася на сто. Тато ж... він якось і не старів, однаковий зоставався і в двадцять, і в тридцять годочків... сокіл був – ставний такий, смуглий, очі так і печуть чорнючі! Гляне було – просто гляне і все, а в грудях так і потерпне. Може, тому, що він рідко піднімав очі. Більше долонею їх прикриє і думає про щось. А востанне як бачила його (ходила з передачею аж у Ромни, їх туди повезли), то вже не пекли, а тільки голубили – такі сумні. Дивиться ними – як з туману.

Вони до нас на посиденьки ходили, Карпо і Марфа. Щовечора. І гомонимо було втрюх або співаємо

“**«Чому вони не одружилися, так одне одного чуючи?».**

потихеньку. Тато баритонем, а я другим йому помагаю, а Марфа першу веде. Голосок у ней тоді такий був, як і сама вона, ось-ось наче переломиться, ну, ловкий. А Карпа хоч викинь. Сидить у стелю дивиться. Або у вуса дме, то в один, то в другий – розпушує. То я йому галушок миску гарячих (він їсти страх любив), ложку в руки – їж, Карпе! І тьопає, як на себе кидає. Ми співаємо, а він вусами пару з миски ловить та сопе так, що каганець на столі як не погасне. «Я, – каже, – картоплю в галушках люблю. Картоплі треба більше кидати у галушки». Товстопикий був, товстоногий. І рудий – матінко ти моя... Як стара солома. Марфа проти нього – перепілочка. Ото гляне було, як він над галушками катується, зітхне посеред пісні й одвернеться, а сльози в очах, наче дві свічечки голубі. До тата... Я ж бачу. А він затулить надбрів'я долонею і співає. Або до тебе в колиску всміхаєть-

ся та приколисує легенько.

– Ти, Михайле, кажу, хоч би разочок на неї глянув. Бачиш, як вона до тебе світиться. А він:

– Навіщо ж людину мучити, як вона й так мучиться?

Очі мамині сухі, голос ані здригнеться, і я чую за ним: спогади її не щемлять їй і не болять – вони закам'яніли.

ОСТАННІЙ ЛИСТ ВІД ТАТА

«Софіє! Соню! Учора дав мені товариш скалку од дзеркальця, я глянув на себе і не впізнав. Не тільки голова, а й брови посивіли. Зразу подумав: може, то іній (це надворі було), тернув долонею – ні, не іній...»

Більше не дивитимусь.

Часто сниться мені моя робота. Наче роблю вікна, двері фільончасті, столи, ослони. І так мені руки потім засверблять, що, буває, ложки хлопцям ріжу на дозвіллі. А руки як не свої...

Ти питаєш, як нас годують, як одягають на зиму.

Годують такою смачною юшкою, що навіть Карпо Ярковий п'ятнадцять мисок умолотив би, ще й добавки попросив!

Вдяганка звичайна, селянам до неї не звикати.

Сю ніч снилася мені моя сосна. Це вона вже досі в коліно, а може, і вища. Сосна – а за нею річки синє крило. Ні ти, ні синок, мій колосок, чогось давно не сниться, тільки привиджується.

Сусіда мій по землянці молиться уві сні, а Бога не називає.

До кого молиться?...

Соню! Не суди мене гірко. Але я ніколи нікому не кажу: неправди і зараз не скажу: я чую щодня, що десь тут коло мене ходить Марфина душа нещасна.

Соню, сходи до неї і скажи, що я послав їй, як співав на ярмарках Зінківських бандуристочка сліпий, послав три зозулі з поклоном, та не знаю, чи перелетять вони Сибір несходиму, а чи впадуть од морозу. («Сибір неісходиму» було нерішучою рукою закреслено густим чорним чорнилом, а вгорі тою ж рукою написано знову: «Сибір неісходиму».)

Сходи, моя єдина у світі Соню! Може, вона покличе свою душу назад, і тоді до мене хоч на хвильку прийде забуття. Обіймаю тебе і несу на руках колиску з сном, доки й житиму...».

●●●

Коли се було... А я й досі думаю: «Як вони чули одне одного – Марфа і тато? Як?...». А ще думаю: «Чому вони не одружилися, так одне одного чуючи?».

«Тоді не було б тебе», – шумить велика «татова сосна».

Фото із сайту ukr.media.

«І лиш біленький янгол угорі
Тихенько плакав з маминої муки...».

«Йдіть, мамо, заміж. Є хороший дід...»

● ДО СЛІЗ

Дарина ОСІПЕНКО

– Йдіть, мамо, заміж. Є хороший дід – Теж удівець. Свою хатину має.
– Ой, діточки! Так не жартуйте – гріх! Який там дід, я ж геть його не знаю!

– А ви не дівка, мамо, – удова!
Нема чого вже вам перебирати.
– Нехай не дівка, та ще ж жива...
А як же я свою покину хату?

– Про те і мова, мамо... Заміж йдіть,
У парі з дідом віку доживати.
За хатою, матусю, не тужіть:
Вже й покупець є. Хочемо продати.

Пішла, немов під воду, у заміжжя.
І дід чужий, й чужа холодна хата.
Не стало ні спочинку, ні життя,
У всьому всім зосталась винувата.

Не скаржилася. Не було кому.
За хату гроші розділили діти,
А матір, мов поклали у труну, –
У чужій хаті наймичкою жити.

Заслабла... Дід, неначе пес, гарчить:
– Вставай! Чого лежиш? Ач, яка пані.
І нікому спитати, де болить...
І нікому сльозину втерти мамі...

І мати зникла. Мов поглинув світ –
І навіть з дому не взяла нічого.
І дітям подзвонив сердитий дід,
Щоб більше не верталася до нього.

Шукали звісно... Може, і шкода
Було їм матір... Хто ж тепер прознає?
Минули літо й осінь. Йшли літа.
І вже ніхто про неньку не згадає.

... В маленькім храмі ревно до ікон
Молилася стара черниця сива.
Все біла за поклонами поклон,
Так щиро й слізною в Господа молила

Здоров'я, щастя й долі для дітей.
Отих дітей, що вигнали із хати.
І руки притискала до грудей
Зневажена дітьми, забута мати.

І лиш біленький янгол угорі
Тихенько плакав з маминої муки.
Він знав, що за усі її жалі
Заплатять кривдникам їх діти і онуки.

Повернутися назавжди

● ІСТОРІЯ З ЖИТТЯ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Наталія ШЕВЕЛЬ

Єгор спочатку подумав, що вона сміється, спитав:
– Жартуєш зі мною?
Олена відповіла:
– Ні, і не збираюся. Немилий ти мені. Ти – якийсь ніякий...
Тоді зі злістю попросила парубка:
– Не турбуй мене більше!
Він не знав, де себе подіти. Тільки себе ляяв:
– Який же я дурень, більше двох років ходив два рази на тиждень, ноги бив... Правда, останнім часом, Олена просила його так часто не приходити.

– Як же так, – не міг заспокоїтися, – і ночувати лишала.
Тільки тепер зрозумів, що не лише його одного лишала. Правду хлопці йому говорили, підсміюючись над ним. Та нікого не слухав.

А Олена ніби навмисне останнім часом ночувати не лишала, говорила: «Йди, хлопче, додому, на хутір». Був він покірним, виконував будь-яку забаганку. І от тепер маєш зі своєї скромності.

Декілька тижнів Єгор був у такому розпачі за втраченим коханням, що зовсім нікуди не ходив. Чув, що Олену засватали. Несподівано коло криниці помітив Оринку. Привітався:

– Здрастуй.
А тоді запитав:
– По воду прийшла?
Дівчина мовчки кивнула.
Дивно, навіть поговорив. Дівчина набирала воду. Чомусь їхні погляди були зосереджені на пагорбі, який затінювала висока, розкішна верба. Потім їхні погляди зустрілися, але молоді відвели очі...

А вдома з хлопцем відбувалося неймовірне: він згадав Оринку, її палке кохання до нього. Картав себе, що не допоміг дівчині донести відро з водою. В його уяві оживали дні і ночі, проведені тоді з дівчиною. Оті зустрічі, потай, вночі біля пагорба під тією єдиною засторогою – вербою.

Єгора тепер ніби жаром проїняло: «А чи не позбулася часом Орина дитини?» Зустрічалися ж частенько. А тоді він зник, навіть, не пояснивши нічого. Тож зараз мов ошпарений зривався і біг до дверей, тоді знову повертався до кімнати. Так хотів зараз побігти, пояснити все Оринці, перепросити, але сором гнав його назад...

З усіх дівчат, що знав, його знову заповонила Орина. От тільки

як з нею порозумітися? Чи так, як він вчинив, можна пробачити? Як же до неї повернутися?

Парубок дізнався, що так вона після нього ні з ким і не зустрічалася. Значить, він розбив її серце. І порозумітися буде ой як не просто. Тож Єгор ходив, придивлявся до дівчини. Добре, що була літня пора. То люди одне в одного на виду. Брат з дружиною спостерігали за женихом. Признався:

– Хочу повернутися до Оринки.

Брат підтримав, сказавши:

Парубок не відпускав дівчину цілу ніч. А на ранок... На ранок для Єгора нахлинуло... якесь дивне розчарування. Почав навіть Оринку уникати. Хоч дівчині і важко було з ним зустрітись, і знову була у неабиякому відчаї, але сповістила новину:

– Нам треба одружуватися, адже у нас буде дитина.

Єгор стояв, дивився на неї, широко вирячивши очі, і мовчав.

Хлопець розгубився,

Фото із сайту ruzhnee.com

«– Нам треба одружуватися, адже у нас буде дитина».

“
«Так хотів зараз побігти, пояснити все Оринці, перепросити, але сором гнав його назад...».

– Оце інша річ.

Батько тепер не втручався. Вистачило йому того, що багата Олена відмовила синові. Тепер він згадував покійну дружину, яка приходила до нього у сні і просила, щоб не втручався в життя меншого сина.

Непростим був шлях до розуміння у Єгора. Орина, зрозуміло, давно йому пробачила і хотіла бути з ним, але не подавала виду. Тож все літо на будь-яких гулянках (а їх влітку в селі бувало доволі), парубок намагався бути поряд із дівчиною. Навіть, додому проводив. Нічого зайвого собі не дозволяв.

На початку осені, одного разу, все ж таки молоді не могли довго розпрощатися. Той же спалах, що був не раз декілька років тому, знову про себе нагадав.

не знав, що робити, чи вірити Орині. Тож знову пішов до брата і невістки за порадою. Василина підслухала, як Єгор дещо розкаже братові про проведену останню ніч. Тож стала на захист Оринки:

– Як можна бути таким бездушним, адже дівчина дозволила стільки часу вночі з нею побути, бо любить вона тебе...

Відтоді Єгор у щирості почував коханої не сумнівався. Зранку пішов до дівчини, щоб повернутися до неї назавжди.

– Хочу одружитися з тобою. Люблю тебе щиро і зрозумів, що тільки з тобою хочу жити. Ти згодна?

Зрозуміло, Орина тільки цього і чекала, відповіла:

– Звісно, згодна.

Попросив дозволу одружитися у її батьків.

Знав, що його мати пильно спостерігає за ним. Прийшовши додому, радісно глянув на світлинку і промовив:

– Що ж, мамо, вас не розчарую, я повертаюся назавжди до своєї коханої Оринки, щоб дитина знала любов і батька, й матері.

«Головна сутність кохання – довіра»
(Жермена де СТАЛЬ, письменниця).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Щоб не набирати вагу та їсти при цьому хліб, обирайте цей продукт, зроблений на заквасці.

Корисний хліб, що не шкодить фігурі, таки існує

● ПОРАДИ НА ЩОДЕНЬ

Сертифікована дієтологиня Ліза Річардс розповіла, які види хліба варто включити в раціон, а якого слід уникати, якщо ви не хочете погладшати

Яна СУЛИМА

ЧОМУ НЕ ВАРТО ЇСТИ БІЛИЙ

Почнемо з продукту, користі від якого ви точно не отримаєте. Це – хліб, вироблений з очищеного білого борошна. Швидкі вуглеводи сприяють різкому підвищенню цукру в крові, а це збільшує ризик розвитку діабету 2 типу у подальшій перспективі. Наїстися бутербродами з білого хліба на довгий час також не вийде, бо це – «швидка енергія», через годину-дві після отримання якої ви знову будете голодними.

Магазинний білий хліб також містить різні додати та консерванти, завдяки яким виробники продовжують строк придатності продукту. Але на практиці такий хліб сприяє запальним процесам в організмі та негативно впливає на роботу шлунково-кишкового тракту. Дієтологиня каже: «Оброблені продукти, такі, як білий хліб, втрачають клітковину та усі поживні речовини через специфічний процес виробництва». По суті це – «пусті калорії», через які люди легко набирають зайві кілограми.

ЦІЛЬНОЗЕРНОВИЙ

Білий хліб простіше всього замінити на цільнозерновий. Його так само можна купувати у супермаркеті, правда, за більшу ціну. Тут працює логічне правило: чим якісніша сировина, тим вища вартість продукту. У цільнозерновому хлібі є багато нерозчинних харчових волокон. Клітковина у його складі сприяє здоровому травленню, підтримує мікробіот кишківника та запобігає запорам. Крім того, такий хліб – більш ситний та поживний.

ЖИТНІЙ

Корисний хліб роблять із житнього борошна, багатого на клітковину та інші поживні речовини. Завдяки такому продукту ви довгий час будете відчувати ситість та точно не «зірветесь» на солодке. Житній хліб цілком можна їсти під час схуднення, тому що зазвичай калорійність однієї скибки не перевищує 65 ккал. А ще він містить селен, тіамін, марганець та калій.

НА ЗАКВАСЦІ

Якщо ви думаєте, як не набирати вагу та їсти при цьому хліб, обирайте продукт, зроблений на заквасці. Як правило, її ферментують природним шляхом, на основі води та борошна. «Процес бродіння в хлібі на заквасці розщеплює складні вуглеводи на простіші цукри, що призводить до уповільнення травлення та більш поступового вивільнення глюкози в кров», – зазначає дієтологиня. Це допомагає стабілізувати рівень цукру у крові, запобігаючи переїданню та потягу до солодкого.

Сирна запіканка із гарбузом

Сонячна запіканка з шоколадом ще й відмінно покращує настрій!

● СПРОБУЙТЕ І ВИ!

Я не знаю людей, яким вона не сподобалася б. Припускаю, що вони таки є, але їх дуже мало. Усе тому, що сирна запіканка – це дуже смачно й дуже просто, з її приготуванням вправиться навіть кулінар-початківець

Євген КЛОПОТЕНКО, шеф-кухар, ресторатор, громадський активіст, блогер

Сирна запіканка – універсальна. Її можна готувати з родзинками, курагою, додавати свіжі листочки м'яти або ваніль. І навіть робити солоний варіант: із солодким перцем і обсмаженою цибулею. Готувати запіканку можна в пароварці, мультиварці та запікати в духовці – все залежить від смакових уподобань. Сьогодні я пропоную приготувати ніжну сирну запіканку із запеченим гарбузом.

Але перш ніж перейти до покрокового рецепта, поділюся секретами приготування.

ЯКИЙ СИР ВИБРАТИ ДЛЯ ЗАПІКАНКИ

Ви можете контролювати калорійність запіканки, а все залежить від основного інгредієнта – сиру. Мені подобається використовувати максимально жирний сир – 9% або домашній, куплений на базарі. Його потрібно або протерти через сито, або перебити блендером. На крайній випадок – пропустити через м'ясорубку двічі. Головна умова – щоб сир був однорідної

маси й без грудочок, інакше запіканка не вийде ніжною.

ЯГОДИ, ФРУКТИ ТА ОВОЧІ

Для свого рецепта я попередньо запік гарбуз у духовці з двох причин. По-перше, він вийшов ароматним, по-друге, із нього пішла зайва волога. Якщо

“

Головна умова – щоб сир був однорідної маси і без грудочок, інакше запіканка не вийде ніжною.

використовувати сирий гарбуз, овоч виділятиме вологу при термічній обробці та структура запіканки вийде неоднорідна. Це стосується й використання свіжих ягід, фруктів та овочів. Також не рекомендується використовувати заморожені продукти, оскільки вони важчі за сир і осідатимуть на дно, у результаті в запіканці буде й багато вологи, і низ може пригоріти.

БОРОШНО ЧИ МАНКА

У своєму рецепті я використовував борошно для скріплення, але цілком можна використовувати манку, кукурудзяне борошно й навіть мигдальне або рисове. Протестуйте та знайдіть свій варіант.

Як приготувати сирну запіканку з гарбузом

- Інгредієнти:**
- ½ гарбуза (500 г);
  - 400 г сиру;
  - 2 яйця;
  - 2 ст. л. борошна;
  - 3 ст. л. цукру;

- 1 ч. л. ванільного цукру;
- дрібка солі;
- 1 ст. л. вершкового масла;
- 1 плитка шоколаду (опціонально та за бажанням).

СИРНА ЗАПІКАНКА З ГАРБУЗОМ

Покроковий рецепт

Крок 1. Підготуйте всі інгредієнти для приготування запіканки з гарбузом. Вершкове масло відразу викладіть із холодильника, щоб воно стало кімнатної температури, і їм легко було змастити форму для запікання. Візьміть 500 г гарбуза, добре помийте та обсушіть кухонним рушником. Не зрізайте шкірку. Викладіть на деко, застелене пергаментом і запікайте в духовці за температури 180 градусів протягом 30 хвилин. Гарбуз має бути м'яким. Потім ложкою виберіть м'якоть гарбуза в миску.

Крок 2. Додайте до неї 400 г сиру, 2 яйця, 3 ст. л. цукру, 1 ч. л.

ванільного цукру й дрібку солі. Я додав 3 ст. л. цукру, але ви можете використовувати менше, якщо у вас гарбуз солодкий – або ви не любите саме таку запіканку.

Крок 3. Додайте до маси 2 ст. л. борошна.

Крок 4. Перебийте всі інгредієнти занурювальним блендером до однорідної кремової маси.

Крок 5. Викладіть її у форму для запікання, змащену 1 ст. л. вершкового масла. Вибірайте будь-яку форму: вогнетривку скляну, керамічну або силіконову. Але пам'ятайте, якщо форма невелика й запіканка вийде високою, то знадобиться більше часу для її приготування. Моя запіканка заввишки 8 см. Поставте її в духовку за температури 180 градусів на 35–40 хвилин до появи рум'яної скоринки.

Крок 6. При бажанні можна прикрасити запіканку шоколадом і кликати всіх до столу.

Готувати – це просто!

● МАЛЕНЬКІ СЕКРЕТИ ВЕЛИКОЇ КУХНІ

Навіщо кабачки обвалювати в борошні? Після цього вони стають ніжнішими. Якщо смажити їх без борошна, смак буде більш трав'янистим, а це мало кому подобається. Є й інший ефект від панірування з борошна – кабачки не прилипнуть до сковорідки.

Щоб фрикадельки у супі не розварювалися, їх можна обсмажити. Кульки з фаршу покриються скоринкою і збережуть свою форму при варінні.

Очищені горіхи не можна зберігати за кімнатної температури, бо згодом вони гірчитимуть. Викладіть їх у герметичний контейнер і заморозьте. Це допоможе зберегти їхні корисні властивості та приємний смак.

Хто стріляв у пацієнта?

● ВЕСЕЛА ОПОВІДКА

Йде операція. Чути трагічний голос хворого:
– Лікарю, я, здається, не заснув.
– Бути цього не може!

Антон МАКОГОН,
anekdot.kozaku.in.ua

Хірург продовжує оперувати.
– Лікарю, чесне слово, я не сплю.
– Та годі вам!
Лікар робить надріз.
– А-а-а! Боляче!
– Дивись ти – і справді не заснув.
– Я ж вам казав.
– Ну і мовчіть собі в ганчірочку ... з хлороформом. До речі, дайте йому ще.
– Кайф .. Докторе, а ще можна?
– Можна.
– Кайф... А ще?
– Можна. Дайте йому киянкою по голові... «Бум!»
– Дикий кайф... А ще киянкою можна?
– Досить з вас, а то швидко звикнете.
– Докторе, ну як там? Це – небезпечно?
– Хворий, ви мені заважаєте.
– Я можу й піти.
– Ні, залишіться. Нічого небезпечного немає. Куля пройшла навиліт, не зачепивши життєво важливих центрів. До речі, що за кретин у вас стріляв?
– Чому кретин?
– Так хіба ж так стріляють! Трохи вище треба брати і лівіше, лівіше...
– Все дуже просто, докторе. Лежу я пізно ввечері з коханкою в ліжку,

«– Лікарю, чесне слово, я не сплю».

нікого, крім неї, не чіпаю, і раптом: «Бум! Бах!». Чоловік прийшов.

– Він, звичайно, стріляв, але жодного разу не влучив. Значить, біжу

“ **«Значить, забігаю я, від гріха, в комерційний магазин, намагаюся натягнути перші-ліпші штани і раптом: «Бум! Бах!»».**

– А! Значить, її чоловік стріляв?
– Яке там! Слухайте далі. Значить, лізу я з балкона, нікого не чіпаю, і раптом: «Бум! Бах!». І я падаю на улюбленого собаку дільничного міліціонера.
– Ага, значить, дільничний стріляв.

я собі голий по вулиці, біжу, нікого не чіпаю. І раптом знову: «Бум! Бах!». Чую, ззаду хтось доганяє. виявилось, це – маніяк-убивця на сексуальному ґрунті.
– Невже, він стріляв?
– Ні, цей лише мене ласкаво дув. Добре, що поруч рокери на

Добрий приклад

● ПРИТЧА

Один мулла хотів уберегти свою дочку від усіх небезпек життя. Коли настав час і її краса розцвіла, як квітка, він відвів дочку убік, щоб розповісти їй, як багато в житті зустрічається підлості й підступності

Бруно ФЕРРЕРО

«**Д**орога дочко, подумай про те, що я тобі зараз скажу. Усі чоловіки хочуть лише одного. Вони – хитрі, підступні і розставляють пастки, де тільки можуть. Ти навіть не помітиш, як загрузнеш у болоті їх жадань. Я хочу показати тобі шлях, що провадить до нещастя. Спочатку чоловік захоплюється твоїми чеснотами й особисто тобою. Потім він запрошує тебе прогулятися з ним. Ви проходите повз його будинок, і він каже тобі, що хоче зайти за своїм пальтом. Він просить тебе почекати його у квартирі. Там він запрошує тебе сісти і випити чаю. Ви разом слухаєте музику, минає певний час, і він раптом... накидається на тебе! Ти – зганьблена, ми усі

зганьблені – твоя мати і я, уся наша сім'я. І наше добре ім'я зганьблене назавжди».

Дочка прийняла слова батька близько до серця. І от одного разу, гордо посміхаючись, вона підійшла до батька і сказала: «Тату, ти, напевно, – пророк? Звідки знав, як усе станеться? Усе було точно так, як ти розповідав. Спочатку він захоплювався моєю красою. Потім він запросив мене погуляти. Ніби випадково ми проходили біля його будинку. Тоді він помітив, що забув своє пальто, і, щоб не залишати мене одну, попросив зайти разом із ним у його квартиру. Як того вимагає ввічливість, він запропонував мені випити чаю і скрасив час дивовижною музикою. Тут я згадала твої слова і вже точно знала, що на мене чекає, але ти побачиш, що я гідна того, аби бути твоєю дочкою. Коли я відчула, що мить наближається, я сама кинулася на нього – і збезчестила його, його батьків, усю його сім'ю і його добре ім'я!»

Початок мудрості – страх Господній; нерозумні тільки нехтують мудрість і наставляння (Книга Притч Соломонових 1:7).

● АНЕКДОТИ ПРО ЛЮБОЩІ

– Кохана, давай миритися. Вибач мені, я був не правий.
– Стоп! Не їж!!! Я приготую щось інше!

Зустрічаються двоє сусідів:
– Ти що, посібник із сексуального задоволення партнерки купив?
– З чого ти взяв?
– Вчора, посеред ночі, у вас ліжко, як зазвичай, рипіло. А потім, замість кількох легких стогонів, твоя дружина почала кричати, верещати... Ось я і подумав...
– Вчора, коли ми цим займалися, я ногою випадково за штору зачепився, і на дружину металевий карниз упав...

– Пашка, привіт!
– Дівчино, я не ...
– Давно не бачилися! Ти все такий же гарний у ліжку?
– Ну, Пашка – так Пашка.

– Отче, я хочу посповідатися.
– П'єте?
– П'ю. Але може спочатку посповідає мене?

– Тату, а звідки ми взялися?

мотоциклах розважатися їхали. Ми з цим маніяком три квартали від них втікали.

– Так що – ці стріляля?
– Та що ви? Це ж – діти, пустуни. Правда, бідного маніяка насмерть таки задавили.

– А у вас коли нарешті вцілили?
– А ви слухайте. Значить, забігаю я, від гріха, в комерційний магазин, намагаюся натягнути перші-ліпші штани й раптом: «Бум! Бах!». Це вистрибує сторож ...

– Стріляв?
– Ні, відстрілювався. Тому що тут же за мною в магазин увірвалися рекетири.

– Рекетири, значить, стріляли?
– Навіщо їм стріляти? Вони поклали нас на живіт і діяли паяльником. Добре, сторож перед смертю встиг зізнатися, що я тут ні при чому. Мене і відпустили. Вийшов, а одразу назустріч красива дівчина з готелю виходить. А я, як на зло, одягтися не встиг. Вона дістає з сумочки пістолет і – «Бум! Бах!».

– Влучила?
– Влучила, і не раз, тільки пістолет у неї був газовий, нервово-паралітичної дії.

– Так хто ж вам, чорт візьми, тоді дірку зробив?

– Значить, приходжу я під ранок додому до дружини: голий, із синьою від побоїв пикою, та ще «під газом». Нікого чіпати не збираюся, і тут: «Бум! Бах!» Це вистрибує тєсть із двостолковою.

– Влучив?
– Так ...
– Ну нарешті!
– Дружині влучив «пижем» у зад.
– Слухайте, хворий, я на вашому місці після цього пішов би і застрелився.

– Так, а що ви думаєте, чому я тут у вас лежу?

– Нас Бог створив...
– А мама сказала, що ми походимо від мавп...
– Ну мама про своїх родичів розповідає, а я – про своїх!

Розмова в сауні:
– А можна подивитися всіх дівчат?
– Тільки одна залишилася.
– Блін, хотів відпочити, а у вас все, як у мене вдома...

Дружина: – Де був?
Чоловік: – На змаганнях.
Дружина: – Чому п'яний?
Чоловік: – Проводили естафету «3x100».

Подружня пара гуляє по парку. Чоловік постійно озирється на дівчат – ледь слина з рота не тече.
Дружина довго терпить, а потім каже:
– Нагулюй апетит, дорогий, нагулюй... Жерти все одно вдома будеш.

«На 25-річчя шлюбу захотіла організувати романтику, запалила свічки... Прийшов чоловік і запитав: «Хто помер?».

«Якщо хтось поклав око на вашого коханого хлопця, значить, у когось це око – зайве» (Народна мудрість).

volyn.com.ua

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

«Вам личить осінь...»

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Так сказав колись Роман Світлані. «Мені – лише двадцять вісім», – відповіла подумки й глянула на нього своїми дивними очима. У її погляді таки було щось від осені – сумне й таємниче

Ольга ЧОРНА

Роман ніколи не думав, що зустріне жінку, схожу на його велике кохання, якого спершу добирався, а потім зрікся...

Відбив Галину у найкра-

шого друга – Івана. А потім втратив – і Галю, і друга. Злякався, коли кохана сказала, що вагітна.

– А, може, це дитина від Івана? – запитав.

Вона нічого не відповіла. Тільки глянула своїми дивними очима. І пішла. Назавжди...

Він був упевнений, що це – його дитина, але тоді ще не думав про одруження.

– Ромку, – якимось, перестрівши, мовив Іван, – це – мій син. Зрозумів? А ти... Мені шкода, що ми були друзями.

Роман ні за чим не шкодував. У нього вже була нова пасія, і... не одна.

Коли побачив Галину з маленьким, серце забилося швидше. Але він заборонив собі будь-які сентименти: «Іван сказав, що це – його син. Хай так і буде».

“

– А, може, це дитина від Івана? – запитав.

Одружився з Поліною – одиначкою з багатой родини.

– Ти, Ромку, не відмовляй Полінці ні в чому, – сказав тять. – Наша дівчинка звикла жити в розкоші.

«Дівчинка» жила безтур-

«У її погляді таки було щось від осені – сумне і таємниче...».

ботно. Роман дружині до- рикати не смів, бо мешкав у подарованій тестем квартирі, їздив у подарованій машині. Працював у поважній установі, куди також влаштувався без допомоги тестя.

– Поліно, твої батьки запи-

тують, коли чекати внуків.

– Бавитися з дітьми не хочу і, певно, не захочу. Але цього їм знати не слід.

Продовження історії – на с. 10

Фото із сайту adobe.com.

Повернутися назавжди

● ІСТОРІЯ З ЖИТТЯ

Декілька днів Орина не хотіла виходити на люди. Їй здавалося, що про зраду і її сором знають усі на їхньому хуторі. Одна розрада – криниця під вербою

Наталія ШЕВЕЛЬ

Поверталася до криниці, що була в кінці їхнього кутка, а за поворотом, крутим-крутим, починалася інша вуличка з декількох хат. Там, саме там, і жив Єгор – Оринина мрія, але така недосяжна. Не раз ходила до тієї криниці, все воду брала. Та очима шукала його. Інколи й бачилися. Здебільшого

ж поверталася додому розчарована, думаючи:

– Тепер він мене й не помічає. Звісно, у нього – інша. Кажуть, що багата. Бо не з їхнього хутора. Тож долає кілометрів із п'ять чи й більше, до неї – красуні. А Орину – свою першу дівчину – забув.

Виросли разом. Прикипів, здається, не тільки поглядом і вустами, але й душею. А вона, то нема чого й говорити. Світ їй без нього, єдиного, – немилий. Добре, що хоч нічого у них з їхнього кохання не сталося, а то ославила б родину. «Але її цвіт зірвав, можна сказати, поглузував, але ж то було з великої любові», – гірко усміхалася і ходила до криниці, до того повороту, за яким був високий пагорб, що таїв їхнє кохання. «А тепер, бачте, у нього – інша. Крашу знайшов. Певно, багатства шукав», – не раз думала. Всі свої болі, всі свої жалі стиснула у міцний кулак. Нікому нічого не говорила. Та й навіщо? На сміх. Ні з дівчатами, ні вдома не могла довго бути. Все йшла до тієї криниці. Верба, посад-

жена біля неї, схияла свої віти, певно, теж журилася за Орининим нездійсненим коханням. А їй що лишалося робити? Так і жила, ні на що не сподіваючись. І хлопці, здається, її перестали помічати: не жартують, не залицяються. Лише біля криниці, в товаристві розлогої, гіллястої верби, дівчина могла дати волю сльозам.

“

«Але її цвіт зірвав, можна сказати, поглузував, але ж то було з великої любові...».

... Йшли дні... Не дні – роки. Так і два минуло. От тільки Єгор все ходив і ходив на інший хутір до гордовитої Олени. А та, що казати, крутила хлопцем, як хотіла. Не раз він старшому, одруженому братові жалівся:

– Чого Оленка зі мною так? Я до неї – всією душею.

Братові так хотілося йому сказати:

– Так покинь.

Але ж очі «різали» оті нехитрі пожитки й придане

Тож одного вечора Єгор вирішив більше не гаяти часу і зробити пропозицію:

– Давай одружимося, виходь за мене заміж. Сильно кохаю тебе.

Оленка зрозуміла, що саме час казати правду і сповістила:

– Виходжу заміж за іншого...

Закінчення історії – на с. 13

«Двори стоять у хуртовині айстр...»

● НА ЧАСІ

Двори стоять у хуртовині айстр. Яка рожева й синя хуртовина! Але чому я думаю про Вас? Я Вас давно забути вже повинна.

Це так природно – відстані і час. Я вже забула. Не моя провина, – то музика нагадує про Вас, то раптом ця осіння хуртовина.

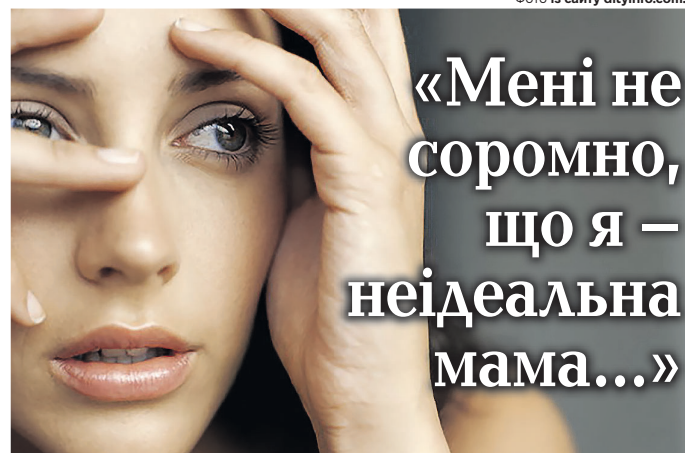
Це так природно – музика і час, і Ваша скрізь присутність невловима. Двори стоять у хуртовині айстр. Яка сумна й красива хуртовина!

Ліна КОСМЕНКО

«... то музика нагадує про Вас, то раптом ця осіння хуртовина».

● ВІДВЕРТО КАЖУЧИ

«Мені не соромно, що я – неідеальна мама...»

Актуальна тема – на с. 6

Фото із сайту dityinfo.com.